

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคเอเชียใต้

ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม - พฤศจิกายน - ธันวาคม 2020

สารบัญ

หน้า

อินเดียใต้ตอนกลาง

1	การแสวงหาพระเจ้าเที่ยงแท้/ 3 ตุลาคม 2020	3
2	คุณจะมีชีวิตอยู่ต่อไป/ 10 ตุลาคม 2020	6
3	ทารกอัศจรรย์/ 17 ตุลาคม 2020	8
4	การเยียวยาจากเบื่องบน/ 24 ตุลาคม 2020	11
5	ความฝันที่ลึ้มไม่ลงสองเรื่อง/ 31 ตุลาคม 2020	14
6	ได้รับการช่วยให้รอดจากบ่อน้ำ/ 7 พฤศจิกายน 2020	17
7	เสียงที่เบา ๆ ในเวลาที่เงียบสงบ/ 14 พฤศจิกายน 2020	20

อินเดียเหนือ

8	การโจมตีสามครั้งขณะที่ศึกษาพระคัมภีร์/ 21 พฤศจิกายน 2020	23
9	หมอผีไม่อาจรักษาโรคของตนเองได้/ 28 พฤศจิกายน 2020	26
10	สิงโตอยู่ในบ้าน/ 5 ธันวาคม 2020	29

อินเดียกลาง

11	เดินทางไปรอบโลกเพื่อจะพบพระคริสต์/ 12 ธันวาคม 2020	32
12	เรียนรู้ที่จะรัก/ 19 ธันวาคม 2020	35
13	การขัดขวางโดยคุณปู่/ 26 ธันวาคม 2020	38

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 3 ตุลาคม 2020

การแสวงหาพระเจ้าเที่ยงแท้

เล่าโดย จายาซีลา เวเนคาเทซ วัย 34 ปี...ประเทศอินเดีย

เก้าปีที่แล้ว จายาซีลา มีชีวิตอยู่ในความยากจนสุดๆ ในแถบชนบทภาคใต้ตอนกลางของประเทศอินเดีย

สามีของเธอคือ เวเนคาเทซ มีอาชีพเป็นช่างปูน อิสระ บางทีงานก็ขาดช่วง ส่วนจายาซีลาเป็นแม่บ้านดูแลลูก 2 คน ลูกชายอายุ 4 ปี ลูกสาว 2 ปี ครอบครัวฐานะลำบาก โดยเฉพาะเมื่อ เวเนคาเทซ ไม่มีงานทำติดต่อกันหลายวัน ทุกวันจายาซีลา จะก้มกราบรูปภาพของเทพเจ้าที่ครอบครัวกราบไหว้ซึ่งตั้งไว้บนหิ้งบูชาในห้องนอน

ขณะที่กำลังหลับตา จายาซีลา อธิษฐานว่า “โปรดประทานอาหารให้ครอบครัวของเราในวันนี้ด้วย วันนี้เราไม่มีเงินเหลืออยู่เลย โปรดประทานให้เรา มีอาหารรับประทานอย่างน้อยก็หนึ่งวัน”

วันรุ่งขึ้นเป็นวันศุกร์ เวเนคาเทซ ยังหางานทำไม่ได้ สองสามีภรรยา พากันอดอาหารจากดวงอาทิตย์ขึ้นจนอาทิตย์ตกดิน ในระหว่างนั้นทั้งสองพากันกราบรูปภาพของรูปเคารพ และอธิษฐานของานขออาหาร ปรากฏว่าไม่คำตอบจากเทพทั้งสองสามีภรรยากราบไหว้ จนในที่สุดสองสามีภรรยาพูดปรับทุกข์กันว่า เมื่อเทพเจ้าที่เราเคารพบูชาไม่ตอบคำภาวนาของเรา ให้เราลองไปหา “พระ” หรือ “เทพ” องค์ใหม่กันดีกว่า

จายาซีลา พูดขึ้นว่า “วันก่อนเพื่อนบ้านที่เป็นคริสเตียน เป็นพยานว่า พระเจ้าที่เธอเชื่อตอบคำอธิษฐานเธอ ทำให้ชีวิตของเธอไม่ค่อยจะลำบากเหมือนเมื่อก่อน” สามีบอกว่า “ถ้าเป็นจริงอย่างนั้น ให้เราไปหาพระเจ้าของคริสตเตียนกันเถอะ”

ดังนั้นในวันอาทิตย์นั้น สองสามีและภรรยา และลูกทั้งสองได้ไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ ทั้งสองได้ขอศิษยาภิบาลอธิษฐานเผื่อ เวเนคาเทซ ให้มีงานช่างปูนทำ นับเป็นการอัศจรรย์ ก็ว่าได้ สองวันต่อมาสมาชิกในโบสถ์คนหนึ่งต้องการสร้างรั้วอิฐบล็อก และจ้างให้เวเนคาเทซไปทำงาน ต่อจากนั้นก็มีงานเข้ามาต่อเนื่อง สองสามีภรรยาจึงไม่ต้องอดอยากเหมือนที่ผ่านๆ มา

ต่อมาอีกหลายเดือน จายาซีลาซึ่งตั้งครรภ์อยู่ก่อนแล้วครบกำหนดคลอด เธอคลอดลูกคนที่สามออกมา เป็นทารกเพศหญิง ทารกที่คลอดออกมาน้ำหนักน้อยเกินไป ต้องนำเข้าตู้อบ สองสามีภรรยา และศิษยาภิบาลต่างช่วยการอธิษฐาน ขอให้ทารกมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นสู่น้ำหนักปกติ ในที่สุดทารกมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนออกจากตู้อบ และนำกลับบ้านได้ สองสามีภรรยาเชื่อว่าพวกเขาได้พบพระเจ้าเที่ยงแท้แล้ว ในเวลาต่อมาเมื่อลูกคนหนึ่งคนใดเจ็บป่วย สองสามีภรรยา และศิษยาภิบาลจะช่วยกันอธิษฐาน และเด็ก ๆ ไม่ต้องไปโรงพยาบาล

สองปีต่อมาศิษยาภิบาลได้เสียชีวิตลง ทำให้ จายาซีลาเศร้าใจมาก เพราะที่ผ่านมาเธอจะขอให้ศิษยาภิบาลอธิษฐานเพื่อความต้องของเธอทุกอย่าง ส่วนที่โบสถ์ผู้ปกครองสองคนต่างอยากจะเป็นผู้นำ ทำให้จายาซีลานำพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่าน เนื่องจากเธอเรียนหนังสือมาเพียงสี่ปี และแทบไม่ได้อ่านหนังสือหลังจากนั้น จายาซีลาหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาอ่าน และค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับพระเยซู ขณะที่เธออ่านพระคัมภีร์ใน

บายวันหนึ่ง เธอรู้สึกประหลาดใจที่ได้ทราบว่าพระเยซูทรงเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต ไม่ใช่ในวันอาทิตย์ เมื่อเธอและครอบครัวไปที่โบสถ์ในวันอาทิตย์ถัดมา จายาซีลาได้เอ่ยถามศิษยาภิบาลคนใหม่ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งว่า

“อาจารย์คะ ในพระคัมภีร์ฉันได้อ่านพบว่าวันบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือวันสะบาโต และพระเยซูทรงเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต ซึ่งก็คือวันเสาร์ เหตุใดโบสถ์ของเราจึงนมัสการในวันอาทิตย์คะ”

ศิษยาภิบาลดูสีหน้า และน้ำเสียงไม่ชอบคำถามของเธอเลย โดยเฉพาะเป็นคำถามมาจากคนที่มีความรู้ทางการศึกษาน้อย

“ดูเธอน่าจะถูกผีร้ายเข้าสิง” เขาออกปากไม่น่าฟัง “รู้ไว้ด้วยว่าพระเยซูทรงยกเลิกพระบัญญัติไปทั้งหมดแล้ว...อย่าเป็นกังวลในเรื่องนี้เลย”

จายาซีลายอมรับในคำตอบ ในวันอาทิตย์หนึ่งในชั่วโมงศึกษาพระคัมภีร์ ก่อนชั่วโมงเทศนา เป็นรายการที่นำเสนอโดยเยาวชน มีเด็กหญิงอายุ 12 ขวบ ยืนขึ้นท่องพระบัญญัติสิบประการได้อย่างคล่องแคล่ว จายาซีลา ได้ยินเด็กคนนั้นท่องพระบัญญัติข้อที่ 4 ชัดเจน “จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:8) และต่อมาศิษยาภิบาลกล่าวยกย่องที่เด็กหญิงคนนั้นที่ท่องพระบัญญัติสิบประการได้อย่างครบถ้วน จายาซีลานั้นสงสัยเหตุใดศิษยาภิบาลจึงให้ความสำคัญกับพระบัญญัติสิบประการ ทั้งๆ ที่พระเยซูทรงยกเลิกไปแล้ว

ในไม่นานต่อมา จายาซีลาได้ไปที่บ้านของศิษยาภิบาล และเห็นพระบัญญัติสิบประการบนแผ่นกระดาษแข็งแขวนอยู่บนผนังบ้าน จายาซีลารู้สึกสับสน เหตุใดศิษยาภิบาลจึงแขวนพระบัญญัติสิบประการไว้ที่บ้านของเขา ถ้าหากพระบัญญัติเหล่านั้นไม่ต้องถือปฏิบัติอีกต่อไป ในเย็นวันนั้นจายาซีลาได้อธิษฐานเป็นครั้งแรกในชีวิตว่า “โอ..พระเยซู โปรดสำแดงให้ข้าพระองค์ในความจริงเรื่องวันสะบาโตด้วย ว่าพระองค์ได้ทรงยกเลิกจริงหรือไม่”

ในคืนนั้นเอง จายาซีลาได้ฝันไป เธอฝันว่าได้เข้าวิ่งแข่งขันกับเพื่อนๆ กลุ่มหนึ่ง ขณะที่เธอออกวิ่งได้ไม่กี่ไกล มีคนหนึ่งได้เรียกให้เธอหยุดวิ่ง และออกจากการแข่งขัน จายาซีลาคุ่นคิดในเรื่องความฝันว่าหมายความว่าอย่างไรจนนอนไม่หลับ จายาซีลาจึงลุกขึ้นอธิษฐาน “โอ..พระเยซูข้าพระองค์ฝันว่าได้เข้าวิ่งแข่งขัน และมีคนเรียกให้หยุดวิ่ง ความฝันนี้มีความหมายว่าอย่างไร ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะไปทิศทางไหน โปรดสำแดงเส้นทางให้ข้าพระองค์ด้วย”

ไม่กี่วันต่อมา จายาซีลาได้รับการติดต่อจากญาติคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้พบหน้ากันนานถึงเจ็ดปี เขาบอกกับเธอว่า เขาได้เข้าร่วมกับคริสตจักรที่ถือรักษาพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งแน่นอนรวมไปถึงพระบัญญัติที่ว่าด้วยเรื่องวันสะบาโต

จายาซีลาและครอบครัวจึงไปนมัสการที่โบสถ์กับญาติคนนั้นในวันสะบาโต จายาซีลา และสามี และลูกๆ ได้รับรู้ความจริงเรื่องวันสะบาโตของพระเจ้า ต่อมาไม่นานทั้งสองจึงขอรับบัพติศมา ทุกวันนี้จายาซีลาได้กลายเป็นสมาชิกที่สัตย์ซื่อของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส พระเจ้าทรงอวยพรให้ครอบครัวของจายาซีลา ทั้งสองได้สร้างบ้านหลังใหม่ซึ่งมีขนาดใหญ่ขึ้น และต่อมารอบครัวได้ตัดสินใจให้มีการนมัสการในบ้าน เรียกว่า “โบสถ์ในบ้าน” เหมือนสมัยของอัครทูต เมื่อเร็วๆ นี้มีชาวบ้านได้ถวายจิตใจให้พระเจ้าและรับบัพติศมาเข้าเป็นสมาชิกของโบสถ์ในบ้าน แห่งนี้ 15 คน

จายาซีลาเชื่อว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอ โดยแสดงให้เห็นทางสู่คริสตจักรที่ยิ่งใหญ่ผ่าน การเป็นพยานจากญาติของเธอ ที่ได้พบความจริงเรื่องวันสะบาโตก่อน

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยสร้างอาคารโบสถ์สองหลัง ในเมืองเบงกอลูร์ ซึ่งอยู่ใกล้บ้านของจายาซีลา ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกคนที่มีส่วนช่วยพันธกิจของ พระเจ้าในประเทศอินเดีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซู คริสต์เจ้า...อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- มีการเล่ากันอย่างประหลาดว่า อัครทูตโธมัส ได้เดินทางมาเผยแพร่พระกิตติคุณในประเทศอินเดีย และได้สถาปนาคริสตจักรเนสโตเรียน คริสเตียน ขึ้นในภาคใต้ของอินเดีย โดยมีหลักฐานบ่งบอกว่า ศาสนาคริสต์เข้ามาในประเทศอินเดียตั้งแต่ศตวรรษที่สี่
- ไม่มีหลักฐานแน่ชัด คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเข้ามาในประเทศอินเดียเมื่อไร แต่มีบันทึกว่า อาจารย์ เอส.เอ็น. แอสเคลล์ และ อาจารย์ พี.ที. มาแกน ระหว่างการเดินทางสำรวจมิชชันนารีไปทั่วโลก ได้เดินทางมาถึงประเทศอินเดีย ในปี ค.ศ. 1890 ได้เดินและทำการประกาศจากเมืองกัลกัตตา ไปยังเมืองบอมเบย์

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 10 ตุลาคม 2020

คุณจะมีชีวิตอยู่ต่อไป

เล่าโดย คุณเบรา วัย 31 ปี...ประเทศอินเดีย

คุณพ่อคุณแม่ของผมเติบโตขึ้นในหมู่บ้านของพื้นที่ภาคกลางของประเทศอินเดีย ทั้งสองไม่ได้มาจากพื้นเพของคริสเตียน หลังจากที่ทั้งสองได้แต่งงานกัน พวกเขาย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ คือเมือง “เบงกอลูรู” เมืองที่คุณพ่อของผมทำงานเป็นนายร้อยตำรวจ

คุณแม่ตั้งครรภ์ลูกคนแรก ซึ่งเป็นการตั้งครรภ์ที่มีปัญหา นายแพทย์ต้องทำการผ่าตัดคลอด แพทย์ที่ทำการคลอดบอกว่า คุณแม่อาจไม่รอด

เครือญาติทุกคนรู้สึกเศร้าใจ พวกเขารักและสงสารเด็กทารกที่จะขาดแม่ตั้งแต่ยังแบเบาะ คนไข้ผู้หญิงในโรงพยาบาลคนหนึ่งพูดกับแม่และพ่อว่า “พวกคุณจะให้เด็กทารกแก่ฉัน และฉันจะเลี้ยงดูอย่างดีได้ไหม”

แพทย์ที่ทำการผ่าตัดคลอดพูดขึ้นว่า ในเมื่อคุณแม่จะไม่อยู่ คุณจะให้ผมรับเอาลูกของพวกเป็นบุตรบุญธรรมของผมจะได้ไหม”

แต่นางพยาบาลคนหนึ่งชื่อซาราล่า เธอเป็นคริสเตียน ได้ให้กำลังใจผู้เป็นมารดาของทารกว่า “อย่าหมดความหวัง”

“มีพระเจ้าองค์หนึ่ง ชื่อว่าพระเยซู...ถ้าคุณเชื่อในพระเยซูคริสต์ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อย”

คุณแม่ของผมตอบว่า “ฉันยังไม่รู้จักพระเจ้าของคุณ” และพูดขอร้องว่า “คุณจะทำอะไรเพื่อฉันและเด็กทารกจะได้ไหม”

พูดเสร็จคุณแม่รู้สึกอ่อนเพลียมากและหลับไป เป็นการหลับลึกหลายชั่วโมง เมื่อนางพยาบาลเห็นเช่นนั้นเธอวางมือบนศีรษะของคุณแม่ และก้มศีรษะลงอธิษฐานขอพระเยซูทรงเมตตาให้คุณแม่หายป่วยและสุขภาพค่อยแข็งแรงขึ้น

หลังคุณแม่หลับลึกไปเกือบ 10 ชั่วโมง เมื่อคุณแม่ตื่นขึ้น เธอรู้สึกในอำนาจของการอธิษฐาน เธอรู้สึกมีกำลังขึ้น จนทำให้หลายคนแปลกใจ อาการป่วยไข้ และการอ่อนเพลียของคุณแม่ดีขึ้นตามลำดับ ในแต่ละวันที่ผ่านไป คุณแม่ตระหนักว่าการอธิษฐานได้ช่วยชีวิตของเธอไว้

เมื่อคุณแม่หายป่วย และออกจากโรงพยาบาลพร้อมทารก คุณแม่ตัดสินใจจะไปนมัสการพระเจ้า แต่เธอไม่ทราบว่าจะไปนมัสการที่โบสถ์แห่งไหน เพราะในเมืองเบงกอลูรู มีโบสถ์ของหลายคริสตจักรตั้งอยู่ คุณพ่อตัดสินใจพาคุณแม่ตรงไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส แม้ว่าเขาไม่ใช่ผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซู ทั้งนี้เพราะเพื่อนคนหนึ่งเคยแนะนำไว้ก่อนหน้านี้ว่า ถ้าเพื่อนจะรับเชื่อเป็นคริสเตียน ให้เพื่อนไปที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เพราะโบสถ์แอ๊ดเวนตีส เป็นโบสถ์หรือคริสตจักรเดียว ที่เชื่อในพระเยซู และในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

เมื่อผมเติบโตขึ้น คุณพ่อบอกกับผมอย่างมั่นใจว่า “ให้ลูกไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส แล้วลูกจะทราบว่า นี่เป็นโบสถ์ที่สอนความจริงเรื่องพระเจ้า และนมัสการในวันบริสุทธิ์แห่งเดียว”

ในช่วง 14 ปีหลังจากการแต่งงาน คุณแม่ให้กำเนิดบุตรอย่างไม่มีปัญหาอีก 7 คนรวมทั้งผมเป็น 8 คน ปัจจุบันลูกคนโตสุดของเธอเป็นประธานของคอนเฟอเรนซ์ในประเทศอินเดีย บุตรคนที่สองเป็นศิษยาภิบาลในประเทศไอร์แลนด์ บุตรชายคนที่สามเป็นศาสตราจารย์ในเมืองเบงกอลูร์ บุตรสาวสามคนเป็นครูสอนในโรงเรียน และบุตรสองคนสุดท้ายเป็นสมาชิกอาสาที่เข้มแข็ง และกระตือรือร้น ผมเองเป็นลูกคนสุดท้อง

ขอทบทวนเรื่องของคุณแม่อีกครั้ง คุณแม่เกือบตายเมื่อเธอมีลูกคนแรก แต่ผ่านความเชื่อและการอธิษฐาน เธอมีชีวิตรอดอยู่ต่อ และให้กำเนิดบุตร 8 คนที่ทุกคนเป็นแอ๊ดเวนตีส์ที่สัตย์ซื่อ และคุณแม่ได้กลายเป็นคุณยาย และคุณย่าชื่อ กามาแลมมา อายุ 72 ปี (ของหลานๆ 8 คน)

เมื่อผมเติบโตขึ้น คุณแม่จะเตือนใจผมเสมอด้วยพระวจนะของพระเจ้าว่า “ผู้หญิงจะลืมนามบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่ และไม่ส่งสารบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ และถึงแม้ว่าคนเหล่านั้นนี้จะลืมได้ แต่เราจะไม่ลืมเจ้า” (อิสยาห์ 49:15)

เพราะว่าความเชื่อของคุณแม่ ครอบครัวยิ่งใหญ่ของผมกำลังดำเนินตามพระเยซูเจ้าทุกวัน ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยสร้างอาคารโบสถ์สองหลังในเมืองเบงกอลูร์ เมืองที่ คุณเบร่าและคุณแม่ของเขาอาศัยอยู่ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายปัจจัยด้วยใจเอื้ออารีในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศอินเดีย ประชากรพูดภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับสอง รองจากสหรัฐอเมริกาประมาณ 10% พูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว และจะมีคนพูดภาษาอังกฤษได้เก่ง เพิ่มขึ้นเป็น 40% ในอีก 10 ปีข้างหน้า
- อุตสาหกรรมการสื่อสารของประเทศอินเดียเติบโตไวที่สุดในโลก ในปี 2017 ประเทศอินเดียมีจำนวน “สมาร์ทโฟน” มากกว่าสหรัฐอเมริกา เป็นรองเฉพาะประเทศจีน
- ประเทศอินเดียเป็นประเทศปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยใหญ่ที่สุดในโลก
- ประเทศอินเดียมีสุเหร่ามากที่สุดในโลก ที่กำลังใช้การอยู่ 300,000 แห่ง มากกว่าประเทศมุสลิมประเทศอื่นๆ ทั้งหมด
- รัฐเบงกอลูร์ มีทะเลสาบมากกว่า 25 แห่ง ซึ่งมีน้ำจืดเพียงพอสำหรับอุปโภค และบริโภค เป็นสถานที่สงบเงียบ เหมาะสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยพืช และสัตว์เฉพาะถิ่น เช่นนกน้ำหลายชนิด รวมทั้งนกกระเต็น และไบเฟรินหลากชนิด
- ในปี 1905 เบงกอลูร์เป็นเมืองแรกที่ได้รับพลังงานไฟฟ้าในอินเดีย โรงไฟฟ้าพลังน้ำนี้มีชื่อว่า “ชิวานาชา มุตรา” ซึ่งตั้งอยู่ฝั่งของแม่น้ำคาเวรี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 17 ตุลาคม 2020

ทารกอัศจรรย์

เล่าโดย นีแลม ดาเรียล โยชูวา วัย 34 ปี, ดาเรียล วัย 39 ปี และเฮสยวห วัย 3 ปี...ประเทศอินเดีย

หลังจากที่แต่งงานกันได้ 2 ปี นีแลม บอกกับสามีคือ ดาเรียล ผู้เป็นสามีว่า “ให้เราถามแพทย์ดีไหมว่า เหตุใดเราจึงไม่มีบุตร”

ดาเรียล ผู้เป็นสามีบอกกับนีแลม ผู้เป็นภรรยาว่า ให้เราอธิษฐานทูลขอจากพระเจ้าก่อนอย่างจริงจังสักสามเดือนก่อนดีไหม ถ้าคุณไม่ตั้งครรภ์ เราจึงค่อยไปขอความช่วยเหลือจากแพทย์ และขอบคุณพระเจ้าในกลางเดือนที่สาม นีแลม เริ่มทราบว่าเขาตั้งครรภ์ เมื่อไปตรวจที่โรงพยาบาลแพทย์ให้การยืนยันว่า นีแลมตั้งครรภ์จริง สองสามีภรรยาดีใจมากที่จะมีพยานรักคนแรก พวกเขาคูเข่าอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา

นีแลม ผูกครรภ์ไว้กับแพทย์ที่โรงพยาบาล พอไปตรวจครรภ์ในอีกห้าเดือนต่อมา แพทย์บอกกับนีแลมว่า ทารกในครรภ์ของเธอไม่เติบโตเท่าที่ควร ทั้งดาเรียล และนีแลม ต่างรู้สึกเป็นกังวลมาก แต่แพทย์บอกว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง “หมอจะสั่งยาให้ไปรับประทานเพื่อบำรุงครรภ์ ซึ่งจะช่วยให้ทารกมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น”

เมื่อนีแลมไปตรวจครรภ์ครั้งต่อไป น้ำหนักของมารดาเพิ่มขึ้น แต่น้ำหนักของทารกในครรภ์ไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร กุมารแพทย์ได้พูดให้กำลังใจสองสามีภรรยา และสั่งให้กลับมาตรวจครรภ์อีกในสามสัปดาห์

ในการตรวจครรภ์ครั้งต่อไป จากการตรวจทางรังสีวิทยา แพทย์ได้บอกว่า “มีบางสิ่งผิดปกติ ฉันไม่แน่ใจว่าเด็กจะรอดหรือไม่ ” แพทย์หญิงที่เป็นผู้ดูแลครรภ์ของนีแลม กล่าวอย่างเป็นกังวลว่า เราอาจจำเป็นต้องทำแท้งให้นีแลม ดาเรียลและนีแลม สองสามีภรรยา ขอเวลาอีกหนึ่งสัปดาห์ ทั้งสองเดินทางกลับบ้านด้วยหัวใจแทบแตกสลาย ดาเรียลได้อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “โอ...พระบิดา เราทั้งสองได้ทำงานรับใช้พระองค์ โปรดแสดงให้ข้าพระองค์ทั้งสองเห็นว่าเราควรจะทำสิ่งใด”

ดาเรียลโทรเรียกน้องฝาแฝด ผู้ซึ่งเป็นกุมารแพทย์ หรือหมอเด็กในโรงพยาบาลอีกแห่งหนึ่งห่างไกลออกไปในประเทศอินเดีย แพทย์ผู้เป็นน้องแนะนำให้พี่ชายพาพี่สะใภ้ภรรยาไปตรวจเช็คที่โรงพยาบาลอื่น เพื่อให้แพทย์การวินิจฉัยว่าพูดเหมือนกันไหม เมื่อดาเรียลพาภรรยาไปตรวจครรภ์ที่โรงพยาบาลแห่งใหม่ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่โรงพยาบาลแห่งใหม่ทำการวินิจฉัยพูดว่า “เด็กทารกในครรภ์ของนีแลมดูตัวเล็กไปบ้างแต่ไม่น่าจะถึงขั้นเป็นอันตราย” แพทย์คนนั้นกล่าวสรุปว่า “ให้เราตรวจเช็คเด็กในครรภ์อีกครั้งในสามสัปดาห์ข้างหน้านะครับ”

ดาเรียลเอ่ยถามแพทย์ตรงๆ ว่า เรามีโอกาสมากเท่าไร

แพทย์หญิงตอบว่า “คุณทำงานเป็นศาสนาจารย์ เป็นผู้รับใช้พระเจ้า คุณเชื่อในการอธิษฐานก็ให้คุณอธิษฐานอย่างหนัก เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้ามีพลังอำนาจ”

แพทย์ได้สั่งให้ฉันนอนในโนโรงพยาบาล แพทย์ให้การดูแลฉันอย่างใกล้ชิด เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเข้ามาเช็คครรภ์ของฉันแทบจะทุกชั่วโมง ในคืนนั้นนายแพทย์คนหนึ่งที่กำลังมารับการฝึกเป็น

แพทย์ผู้เชี่ยวชาญได้เข้ามาเยี่ยมเรา เขาพูดทักทายว่า “ดูเหมือนคุณทั้งคู่เป็นคู่สามีภรรยาที่มีความสุขมาก นะครับ” แล้วเขาพูดต่อว่า “มีอะไรทำให้พวกคุณเป็นกังวล” เราบอกถึงปัญหาที่เราเผชิญอยู่กับเขา

เขابอกกับเราว่า เขาเกิดมาในครอบครัวที่ไม่เป็นคริสเตียน และเขาได้รับเชื่อเป็นคริสเตียนใน ขณะที่ศึกษาในโรงเรียนแพทย์ปีสาม”...เขาพูดขอเราว่า “ขอให้ผมอธิษฐานเผื่อพวกคุณนะครับ” เราทั้งสอง ยินดี และผกศึระะเกือบพร้อมกัน

แพทย์คนนั้นก็มศีระะลงแล้วอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้า พระองค์ทรงฤทธิ์ยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงสั่งให้ ดวงอาทิตย์หยุดอยู่กับที่ในสมัยของโยชูวาได้ พระองค์สามารถทำการอัศจรรย์ให้กับครอบครัวของผู้รับใช้ พระองค์ครอบครัวนี้ได้แน่ ขอพระองค์ทรงพระเมตตาด้วยเถิด”

คำอธิษฐานของนายแพทย์คนนั้น ทำให้สองสามีภรรยามีกำลังใจขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง มีความเชื่อมั่น ว่าพระเจ้าจะทรงทำบางอย่าง

สองวันต่อมา แพทย์บอกด้วยความหวังโยว่า “ทารกตัวเล็กกว่าปกติ...แต่อย่างกังวลไป เราจะ ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด”

เด็กทารกคลอดออกมาในเช้าวันสะบาโต เป็นเพศชายน้ำหนักเพียง 680 กรัม แพทย์หญิงที่ทำ คลอดรู้สึกดีใจมากที่ทารกร้องไห้ออกมา และเธอวางเด็กไว้ในตู้อบสำหรับทารก ที่น้ำหนักน้อยหรือมีความ ไม่สมบูรณ์บางประการ แพทย์หญิงไม่ทราบว่าจะหนุ่ใจสองสามีภรรยาอย่างไรดี เธอจึงเพียงพูดว่า “เรา กำลังทำดีที่สุด”

เมื่อข่าวการคลอดทารกของภรรยาศิษยาภิบาลแพร่ออกไป นักศึกษาแพทย์กลุ่มหนึ่งที่เป็นแอดเวน- ตีสจากวิทยาลัยแพทย์ศาสตร์ในตัวเมืองนั้นได้เดินทางมาเยี่ยม และร้องเพลงให้เราฟังในบ่ายวันสะบาโต ทำ ให้สามี และภรรยา รู้สึกมีความยินดีเป็นอันมาก

ตัวแทนนักศึกษาแพทย์พูดว่า เป็นที่น่าสงสารที่เห็นทารกตัวเล็ก ๆ มีสายระโยงระยาง และเราไม่ อาจสัมผัสเขาได้ สิ่งที่เราทำได้คือการร้องเพลง และการอธิษฐาน

ก่อนกลุ่มนักศึกษาจะจากไป มีคนหนึ่งพูดว่า “แล้วพวกเราจะอธิษฐานเผื่อ นะครับ” อีกคนพูดว่า “อย่าได้เป็นกังวลนะครับ พระเจ้าจะดูแลเด็กทารก และคุณทั้งสอง”

ในวันที่สามหลังคลอด น้ำหนักทารกจาก 680 กรัม ลดเหลือ 600 กรัม แพทย์ที่ทำคลอดบอกว่าบาง ที่เราต้องทำการผ่าตัดทารก เพื่อช่วยชีวิตของเขาไว้ แต่มันก็เป็นความเสี่ยงมาก ...ต่อมาแพทย์ที่สองสามี ภรรยา รู้จักจากโรงพยาบาลอื่นได้มาเยี่ยม และอธิษฐานเผื่อว่า...

“โอ...องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าการคนนี้จะสามารถมีชีวิตรอดต่อไปได้หรือไม่ ถ้า เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอทรงทำการอัศจรรย์ช่วยชีวิตของทารกน้อยไว้ด้วยเถิด ขอทุกสิ่งให้ เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

ในวันถัดมา ทารกมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น 10 กรัม ทุกวันหลังจากวันนั้นเด็กทารกมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นทุกวัน เมื่อเด็กทารกหนัก 1600 กรัมในอีกสามเดือนต่อมา แพทย์ก็อนุญาตให้ผู้เป็นแม่ นำทารกกลับไปเลี้ยงดูที่ บ้านได้ด้วยตัวเอง

หลายสัปดาห์ต่อมา นายแพทย์แอดเวนตีสคนหนึ่งได้มาเยี่ยม ที่บ้านของดาเรียล และนี่แลม เขา กล่าววว่า “ทารกคนนี้อรอดได้เป็นผลมาจากการอธิษฐานของทุกคน ที่อธิษฐานเผื่อเด็กทารกคนนี้ นี่เป็นการ อัศจรรย์โดยแท้”

ดาเรียล และนี่แลม ตั้งชื่อเด็กทารกคนนี้ว่า “นี่สะฮาน” ซึ่งหมายถึงการอัศจรรย์ในภาษาฮีบรู ในวันอุทิศถวายเด็กทารกที่โบสถ์ ทั้งสองถวายทารกให้ทำงานเป็นศาสนาจารย์เหมือนพ่อของเขา เมื่อเขาเติบโตขึ้น และพวกเขาอ่าน พระธรรม สดุดี 150:6 ในวันอุทิศถวายบุตร ซึ่งมีข้อความว่า “จงให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระยาห์เวห์” ซึ่งหมายความว่า ทุกลมหายใจเข้าออกของเด็กทารก (ที่ได้รับชื่อว่า “นี่สะฮาน”) เป็นพยานว่า เขาสรรเสริญนามของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสร้างโบสถ์สองหลังในเมืองเบงกอลูร์ ซึ่งเป็นเมืองที่ดาเรียลและนี่แลม อาศัยและทำงานอยู่ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกที่ที่วางแผนจะถวายเงินเป็นจำนวนพิเศษเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศอินเดีย ขอพระบิดาเจ้าทรงอวยพระพรแต่ทุกท่าน...ในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ประเทศอินเดีย อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ จากปี ค.ศ. 1858 จนกระทั่งได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1947

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 24 ตุลาคม 2020

การเยียวยามาจากเบื้องบน

เล่าโดย แชนตีฟ พี. คอลคาร์ วัย 35 ปี, แรมยา วัย 29 ปี และ อาอุส วัย 7 ปี...ประเทศอินเดีย

ครูสตรีสอนในโรงเรียนของรัฐแห่งหนึ่งขอพบสองสามีภรรยา ที่มาบรรยายเรื่องสุขภาพที่โรงเรียนที่เธอสอนอยู่

“คุณแม่สามีของฉันต้องทนทุกข์เจ็บปวดจากโรคเจ็บหลังมาหลายปี... คุณทั้งสองมีวิธีการรักษาโรคสำหรับเธอบ้างไหม” ครูคนนั้นชื่อว่า “เออีชา” ได้เชิญผู้บรรยายเรื่องสุขภาพสองสามีภรรยาไปที่บ้านคุณแม่สามีของเธอ สองสามีภรรยา คือ “แชนตีฟ” และ “แรมยา” พึ่งเรียนสำเร็จแพทยศาสตร์ และเปิดสัมมนาสุขภาพในโรงเรียนแห่งนี้เป็นครั้งแรก สองสามีภรรยาตั้งใจว่าการเปิดสัมมนาสุขภาพ เช่นนี้ เพื่อช่วยส่งเสริมการเยียวมาด้วยธรรมชาติบำบัด โดยวางรากฐานจากพระคัมภีร์ และหนังสือของเอลเลน จี. วัตต์ สองสามีภรรยาหวังว่าจะเปิดสัมมนาสุขภาพเช่นนี้ไปทั่วประเทศอินเดีย

สองสามีภรรยาพบกับสตรีสูงอายุ ซึ่งเป็นคุณแม่สามีของครูเออีชา ชื่อ “ซูแบนกี” นอนอยู่บนเตียง เธอได้ใช้เงินไปเป็นจำนวนมากเพื่อการรักษาอาการเจ็บหลัง แต่ดูเหมือนช่วยอะไรไม่ได้ ตอนนี้เธอนอนติดเตียง ไม่สามารถยืนขึ้น หรือเดินได้ และเธออาศัยอยู่ในบ้านตามลำพัง ลูกสะใภ้ที่เคยอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ และเป็นผู้ดูแลเธอ ได้ย้ายออกไปพร้อมกับสามี และหลานชาย เพราะพวกเขาเหน็ดเหนื่อยท้อใจกับการดูแลคนป่วยติดเตียง

แชนตีฟ เช็คดูของใส่ยาของโตของ “ซูแบนกี” มียาจากคลินิก หรือร้านขายยาหลายชนิด ส่วนแรมยา เช็คดูขวดยาด่างหลายประเภท สองสามีภรรยาอดูหน้ากัน ในลักษณะจนปัญญา ไม่ทราบจะเริ่มต้นรักษา “ซูแบนกี” อย่างไรดี พวกเขาพึ่งสำเร็จการศึกษา และไม่เคยพยายามรักษาโรคด้วยวิธีธรรมชาติกับกรณีเจ็บป่วยร้ายแรงเช่นกรณีนี้มาก่อน ...พวกเขาพากันอธิษฐาน

หลังอธิษฐานเสร็จ แชนตีฟ บอกกับหญิงสูงอายุว่า “คุณตกลงจะหยุดรับประทานยาทุกอย่างตลอดห้าวันนี้จะได้ไหม”

ซูแบนกี ตอบตกลง ดังนั้นการบำบัดอาการเจ็บหลังได้เริ่มขึ้น “แรมยา” ได้เริ่มต้นด้วยวิธีกายภาพบำบัดด้วยการประคบด้วยน้ำร้อน และน้ำเย็นสลับกัน และแชนตีฟจะทำการบำบัดด้วยการนวดตามตัวทั้งตัว เน้นไหล่หลังในตอนเช้า และตอนเย็น... แรมยา ได้ไปเลือกซื้อผักสดหลายชนิด หลากสีสัณ และผลไม้สดชนิดต่างๆ นำมาปั่นโดยแยกผัก และผลไม้จากกัน และให้ “ซูแบนกี” ผู้สูงอายุดื่มหน้าผักสดปั่น และผลไม้สดปั่นวันละหลายแก้ว สำหรับเป็นอาหารหลักของมื้ออาหารสามมื้อต่อวัน

ในวันที่สามตอนเย็น ซูแบนกี ลุกขึ้นยืนได้อย่างช้าๆ และค่อยๆ เดินได้เองหลายก้าวอย่างทุลักทุเล นับเป็นการเดินได้ครั้งแรกหลังจากนอนอยู่บนเตียงมาหลายเดือน ซูแบนกีร้องไห้ออกมาด้วยความตื่นเต้นใจ

ซูแบนกี พูดยุบายออกมาว่า “ลูกชายและลูกสะใภ้ของฉัน ได้ปล่อยฉันไว้ตามลำพัง ปล่อยให้ฉันตาย ไม่ดูแลฉันอีกต่อไป เพราะฉันป่วยเดินไม่ได้ มันเป็นภาระหนักแก่พวกเขา ”

แซนตีฟ ให้คำแนะนำว่า “ให้คุณบอ้อธิษฐานต่อพระเจ้า แล้วพระองค์จะบันดาลให้พวกเขากลับมาอยู่ด้วยกันเหมือนเดิม”

ซูแบนกี ไม่ใช่คริสเตียน บ้านของเธออยู่ในชุมชน ที่ต่อต้านผู้ที่เป็นคริสเตียน เพราะเมื่อคนในชุมชนเห็นใครถือพระคัมภีร์เข้ามา ก็พุดจา หรือหรือสร้างความยุ่งยากให้บางประการ

แซนตีฟ อธิษฐานและให้ซูแบนกี และให้พระคัมภีร์เล่มหนึ่งในภาษาท้องถิ่นของเธอเอง

“ให้คุณอ่านพระคัมภีร์เล่มนี้วันละหนึ่งหน้าทุกวัน แล้วอธิษฐานต่อพระเยซู...แล้วพระเยซูจะดลใจให้ลูกชาย-ลูกสะใภ้ และหลานชายของคุณกลับมาหาคุณที่บ้านหลังนี้”

หลังการให้การเยียวยารักษาผู้เป็นแม่ย่า ของลูกสะใภ้ได้ห้าวัน แม่ย่า หรือซูแบนกี ไม่มีอาการเจ็บปวดอีกต่อไป เรียกได้ว่าซูแบนกีหายจากโรคปวดหลังไปอย่างปลิดทิ้ง

สิบวันต่อมา ซูแบนกีโทรหา แซนตีฟ พุดว่า “คุณหมอ...หมอบอกให้ฉันอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน และอธิษฐานทุกวัน และลูกชายของฉันจะกลับมาบ้าน” ผู้สูงอายุบอก “แต่มันยังไม่เกิดขึ้น ตอนนี้ก็เป็นวันที่สิบแล้ว”

เมื่อแซนตีฟเดินทางเยี่ยมซูแบนกี เขาได้ทราบว่า ซูแบนกีได้อ่านพระคัมภีร์วันละสามหน้า ตอนเช้าหนึ่งหน้า ตอนเที่ยงหนึ่งหน้า และตอนเย็นอีกหนึ่งหน้า เหมือนกับว่า เธอฟังคำสั่งของหมอ เธอหวังที่จะเร่งให้พระเจ้าตอบคำอธิษฐานของเธอ

อย่างไรก็ดีหลังจากนั้นสามวัน ผู้เป็นลูกสะใภ้ได้ส่งข่าวสารให้แซนตีฟ “ตอนนี้ฉันกลับมาอาศัยอยู่กับแม่ย่าแล้ว

ทั้งครอบครัวมาอยู่รวมกันอย่างอบอุ่น ทุกวันนี้ ซูแบนกี อ่านพระคัมภีร์เป็นประจำ เธอส่งข้อพระคัมภีร์ที่เธออ่านให้กับแซนตีฟ และแรมยาด้วย

แซนตีฟ และแรมยา มีความยินดี และมีกำลังใจขึ้นมาก แซนตีฟกล่าวกับภรรยาว่า “นี่เป็นการเริ่มต้นที่ดีของเรา คนไข้คนแรกนอนติดเตียง ลูกขึ้นเดินเหินได้อย่างปกติ ทั้งๆ ที่ตอนแรกเราไม่ทราบจะให้การเยียวยาอย่างไร การเรียนรู้วิชาการแพทย์มาเป็นหลักการพื้นฐาน และเมื่อพระเจ้าทรงนำให้การเยียวยาแบบการอัศจรรย์เกิดขึ้นได้”

แซนตีฟ นึกถึงถ้อยคำของ เอลเลน จี. ไวท์ ซึ่งกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเรียกให้ทำการประกาศพระกิตติคุณ พร้อมกันไปกับการรักษาทางการแพทย์ และให้การศึกษาด้านการปฏิบัติด้วยการศึกษาเรื่องสุขภาพ” ซึ่งนางเอลเลน จี. ไวท์ กล่าวต่อไปว่า “ขณะที่แพทย์รักษาโรคฝายร่างกาย พระเจ้าทรงทำงานกับดวงใจของคนป่วยพร้อมกันไป”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายของสະบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำช่วยสร้างโบสถ์สองหลังในเมืองใหญ่ ชื่อเมืองเบงกาลูร์ เมืองที่อยู่ใกล้ที่สุด กับที่แซนตีฟและแรมยาอาศัยอยู่กับบุตรชายอายุ 7 ขวบชื่ออายุส ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในประเทศอินเดีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน ที่มีใจเอื้อเฟื้อ...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า..อาเมน

ที่ตั้งของพันธกิจ

- งานของพระเจ้า เริ่มต้นในปี 1893 เมื่อ วิลเลียม เลนเคอร์ และ เอ.ที. สทรูพ บรรณกรสองท่านเดินทางจากสหรัฐอเมริกา และลงที่เมืองมัทราส และเริ่มทำการขายหนังสือท่ามกลางผู้ที่พูดภาษาอังกฤษตามเมืองใหญ่ของประเทศอินเดีย และเชิญให้พวกเขาสมัครรับนิตยสาร อย่างไรก็ตาม เลนเคอร์ รายงานว่าได้พบชาวแอ็ดเวนตีส์จำนวนมาก ที่ทำงานตามเมืองต่าง ๆ ของประเทศอินเดีย
- ประเทศอินเดียไม่มีกฎหมายบอกว่า ศาสนาใดเป็นศาสนาประจำชาติ ประชาชนมีเสรีภาพจะนับถือศาสนาใดก็ได้อย่างเสรี อย่างไรก็ตามประเทศอินเดียเป็นแหล่งเกิดของศาสนาใหญ่ 4 ศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาหลักคือ (1) ศาสนาฮินดู (2) ศาสนาพุทธ (3) ศาสนาสิกข์ และ (4) ศาสนาเชน ประชากรของประเทศอินเดีย ถือศาสนาฮินดู ประมาณ 80% นอกนั้น 20% ถือศาสนาที่กล่าวมาทั้งสามศาสนา รวมทั้งศาสนาอิสลาม และศาสนาคริสต์ ซึ่งมีแหล่งกำเนิดมาจากที่อื่น

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 31 ตุลาคม 2020

ความฝันที่ลืมไม่ลงสองเรื่อง

เล่าโดย รัศมี ราวี ชันดรา วัย 32 ปี...ประเทศอินเดีย

รัศมี เกิดในครอบครัวที่ไม่ใช่คริสเตียน เธอเป็นบุตรสาวคนโต และมีน้องสาวอีกห้าคน ขณะที่ เป็นวัยรุ่น รัศมี มีความสนใจในชีวิตคริสเตียน รัศมีได้รู้จักกับ ราวี ชายหนุ่มแอ๊ดเวนตีสผ่านการแนะนำของเพื่อน ทั้งสองคบหากันไม่นานต่างก็ตกหลุมรักกันและกัน รัศมี และราวีได้มอบถวายดวงใจของพวกเขาให้พระเยซู ไม่นานต่อมาทั้งสองได้แต่งงานกัน

หลังจากแต่งงาน เขาใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุขเป็นเวลาสามเดือน จากนั้นรัศมีล้มป่วย เธอมีอาการเวียนศีรษะ และอาเจียน ในช่วงกลางวัน พ่อและแม่ของรัศมีคิดว่าผีร้ายได้เข้าสิงร่างของรัศมี เพราะรัศมีรับเชื่อเป็นคริสเตียน และหันหลังให้ศาสนาของพ่อแม่ อย่างไรก็ตาม คุณพ่อของรัศมี แนะนำว่า “ลูกต้องเชิญศาสตราจารย์แอ๊ดเวนตีสให้มาอธิษฐานเผื่อลูกโดยเฉพาะ”

ราวี พาร์ศมี ไปที่บ้านของศาสตราจารย์ในเมืองเบงกอลูร์ และศาสตราจารย์ได้วางมือบนศีรษะของรัศมี และทำการอธิษฐาน “โอพระบิดา ขอทรงสถิตอยู่กับรัศมีในการดำเนินชีวิตคริสเตียน โปรดใช้เธอในพันธกิจของพระองค์ และขอทรงขับไล่อำนาจของผีร้ายออกจากรัศมีตลอดไป”

เมื่อกลับมาที่บ้าน สามีนอนหลับอย่างสนิท แต่รัศมีกลับถูกรบกวนด้วยการฝันร้าย รัศมี ฝันเห็นชายใส่ชุดสีดำกลุ่มหนึ่งเข้าล้อมตัวเธอไว้ คนหนึ่งมีร่างสูงใหญ่กว่าคนอื่น ๆ เขาร้องตะโกนใส่รัศมี ใช้มือข้างหนึ่งจับมือของรัศมีไว้ แล้วชี้มืออีกข้างไปยังชายอีกคนที่มิใช่ใบหน้าโกรธและรูปร่างสูงเช่นกัน

ชายที่จับมือเธอไว้ตะโกนใส่เธอว่า “ทำไมเธอไปที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส ชายคนนั้นเป็น “พระ” ของเธอ ตลอดมา เจ้าต้องกลับมานมัสการเขา และหันหลังให้พระเยซู”

รัศมีเล่าความฝันของเธอว่า “ฉันรู้สึกกลัว ไม่กล้ามองใบหน้าชายที่มีอารมณ์โกรธจัดคนนั้น.. ฉันก้มศีรษะลงและร้องไห้”

สักครู่หนึ่งต่อมา ใครคนหนึ่งสวมชุดสีขาวเดินเข้ามาหาฉันจากทางด้านหลัง และวางมือบนบ่าทั้งสองข้างของฉัน ฉันไม่กล้าหันไปมองหน้าของเขา คงมองเห็นแต่ชุดสีขาวที่เขาสวมใส่ ฉันรู้สึกอบอุ่นใจจากการสัมผัสของเขา ซึ่งช่างนุ่มนวลและแผ่วเบา

แล้วชายผู้สวมชุดสีขาวพูดกับฉันว่า “อย่ากลัวเลย เราจะอยู่กับเจ้า” น้ำเสียงนั้นไพเราะและอ่อนโยน ชายในชุดขาวบอกฉันต่อว่า เจ้ามองดูใบหน้าของชายในชุดดำสิ ตอนนี้เขาถอยห่างออกไปจากเจ้าแล้ว ฉันเงยหน้าเห็นใบหน้าของชายในชุดดำเต็มไปด้วยความเกรี้ยวโกรธ เขาจ้องหน้าอย่างอาฆาต แต่ทำร้ายฉันไม่ได้ เพราะเกรงในอำนาจของชายในชุดขาว

เช้าวันรุ่งขึ้น รัศมีกล่าวว่า “ฉัน และราวี ผู้เป็นสามี เดินทางไปที่บ้านของศาสตราจารย์อีกครั้งหนึ่ง และฉันได้เล่าความฝันให้เขาฟัง ศาสตราจารย์อธิบายว่า

“ชายที่สวมชุดขาวคือพระเยซู พระองค์ได้ยื่นคำอธิษฐานของเรา และทรงเสด็จมาช่วยคุณ” ศาสตราจารย์บอกให้ฉัน และสามีก้มศีรษะลง แล้วขออธิษฐานขอบคุณพระเยซูที่ทรงเสด็จมาช่วยฉันและขอพระองค์ทรงสถิตอยู่กับฉันและสามีตลอดไป

ศาสนาจารย์แนะนำให้ฉัน และสามี อธิษฐานเสมอทั้งเช้าและเย็น และอ่านพระคัมภีร์ด้วยทุกวัน นับแต่วันนั้นมาฉันไม่รู้สึกวิงเวียน และอาเจียนอีก ฉันรู้ตัวว่าฉันต้องเปลี่ยนแปลงตัวฉัน และดำเนินชีวิต ใกล้ชิดพระเจ้ายิ่งขึ้น แต่มันไม่ได้เกิดขึ้นโดยทันที ก่อนการแต่งงานฉันเป็นคนที่ดีร้นมากแม้ว่าฉันจะ ถวายจิตใจให้พระเยซู และได้รับบัพติศมาแล้ว พื้นฐานและวัฒนธรรมดั้งเดิมของฉันยังเหลืออยู่ในจิตใจ อย่างเช่นฉันกลับไปร่วมในพิธีเลี้ยงฉลองทางศาสนากับครอบครัวของฉัน อีกอย่างฉันยังไม่เข้าใจใน ความสำคัญของวันสะบาโตเพียงพอ แต่ภายหลังที่ฉันได้ฝันเห็นมารร้ายที่มากในรูปคนสวมใส่ชุดดำ และ เห็นพระเยซูที่มาด้วยชุดสีขาวแล้ว รวมทั้งที่ราวี สามี และศาสนาจารย์อธิษฐานเผื่อฉัน ทำให้ฉันมีความ ตั้งใจจะเลิกบางสิ่งบางอย่างในชีวิตที่ไม่ถูกต้องกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน และฉันได้หยุดการทำสิ่งที่ไม่ ถูกต้องในวันสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ต่อมาในคืนหนึ่งฉันฝันในครั้งที่สอง ฉันมองไม่เห็นตัว แต่ฉันจำน้ำเสียงได้ว่าเป็นเสียงของพระเยซู ผู้สวมชุดสีขาว ที่สัมผัส และพูดกับฉันในความฝันครั้งก่อน เสียงนั้นนุ่มนวลมาก ทรงบอกกับฉันว่า “อย่าทำ ความบาป หากไม่แล้วจะต้องไปยืนขึ้นในวันพิพากษา” แม้จะเป็นคำสั่งเด็ดขาด แต่ฉันไม่รู้สีกกลัว หากแต่มี กำลังใจเข้มแข็งขึ้น เพราะฉันคิดว่าพระองค์ทรงรักห่วงใยฉัน และพระองค์จะทรงประทานกำลังให้ฉันทำตาม คำสั่งของพระองค์ได้

ฉันตื่นกลางดึก สามีพลอยตื่นด้วย ฉันจึงเล่าความฝันให้เขาฟัง... เขาออกความเห็นว่าเป็นเสียงของพระเยซู ต้องเป็นเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์” เขาสรุปว่า “ผีร้าย หรือ ซาตานจะไม่พูดถึงการพิพากษา แน่นนอน....แต่นี้ไปคุณต้องระมัดระวังตัวยิ่งขึ้นในการคิด หรือการทำสิ่งใดๆ ที่ไม่เป็นไปตามน้ำพระทัยของ พระเจ้า ”

นับตั้งแต่นั้นมาฉันอ่านพระคัมภีร์ทุกวัน และอธิษฐานบ่อยครั้งขึ้น ฉันมองสำรวจชีวิตของตัวเอง ฉันมองเห็นว่าตัวฉันยังบกพร่องหลายอย่าง ฉันจึงอธิษฐานอย่างเจาะจง ขอพระเจ้าทรงช่วยให้ฉันเลิกพูด และเลิกทำในสิ่งดังกล่าว ที่สำคัญ ฉันและสามีได้อ่านพระคัมภีร์ และอธิษฐานร่วมกันทุกวัน เราไปนมัสการ ที่โบสถ์ด้วยกันทุกวันสะบาโต และได้เข้าร่วมกับโครงการเอื้อมออกไปเพื่อการประกาศพระกิตติคุณของ โบสถ์ด้วย

ปัจจุบันฉันมีบุตรชายสองคน อายุ 10 ขวบ และอายุ 6 ขวบ พวกเขาเล่นดนตรี และร้องเพลงใน โบสถ์ ฉันเองทำงานในหน่วยราชการ ได้หยุดงานในวันสะบาโต และไปทำงานชดเชยในวันอาทิตย์ ฉันมี ความปรารถนาจะเป็นพยานให้กับคนที่ยังไม่เป็นคริสเตียน ฉันรู้สึกที่เพื่อนร่วมงานของฉันสองคนได้ แสดงออกว่าพวกเขาสนใจในพระกิตติคุณ และเริ่มมานมัสการที่โบสถ์

ฉันขอบคุณพระเจ้าที่ประทานความฝันให้ฉันสองครั้ง ผ่านทางความฝัน ฉันตระหนักว่าพระเยซู ทรงอยู่กับฉันเสมอ ความฝันได้ทำให้ฉันถวายตัวแด่พระคริสต์อย่างหมดสิ้น

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของ ไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างโบสถ์สองแห่งในเมือง เบงกาลูรู ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ได้กำลังวางแผนที่จะถวายอย่างมีใจเอื้อเพื่อเพื่อพันธกิจของ พระเจ้าในประเทศอินเดีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้พันธกิจของพระเจ้าในประเทศของท่านเช่นกัน...ใน นามพระเยซูคริสต์เจ้า..อาเมน

ที่ตั้งพันธกิจ

- ในปี 1915 มีการเปิดศูนย์ฝึกอบรมในเมืองโคอิมบาทอร์ ในภาคใต้ของอินเดีย ซึ่งอยู่ในรัฐทัมมิล-นาดู ในอีก 27 ปีต่อมา โรงเรียนแห่งนี้ได้ย้ายไปที่เมืองบังกาลอร์ และจากนั้นย้ายไปยังที่ตั้งปัจจุบันในเมืองปูเน่ (หรือปูนา)
- ศูนย์ฝึกฯ ได้กลายเป็นโรงเรียนและได้เปลี่ยนชื่อหลายครั้ง: จากชื่อเดิมเป็น “วิทยาลัยสไปเซอร์” ในปี 1937 เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ อาจารย์วิลเลียม สไปเซอร์ ซึ่งเป็นมิชชันนารีรุ่นบุกเบิก ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น “วิทยาลัยมิชชันนารี” ในปี 1943 แล้วเปลี่ยนเป็น “วิทยาลัยสไปเซอร์ เมมมอเรียล” ในปี 1955 และท้ายสุดได้รับสถานะเป็น “มหาวิทยาลัยแอดเวนตีสสไปเซอร์” ในปี 2014 ซึ่งปีนี้เป็นปีที่ 99 หลังจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้ถูกตั้งขึ้น

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 7 พฤศจิกายน 2020

ได้รับการช่วยให้รอดจากบ่อน้ำ

เล่าโดย ซีลาม่า โคโรราซ วัย 29 ปี...ประเทศอินเดีย

สามีของ ซีลาม่า เป็นทุกข์ทรมานจากโรคมะเร็งกระเพาะอาหารขั้นสุดท้ายมาหลายเดือน และเขาเสียชีวิตลงในโรงพยาบาลเมื่ออายุเพียง 30 ปีเท่านั้น

ปล่อยให้ภรรยาคือ ซีลาม่า อายุเพียง 20 ปี และลูกชายอายุ 5 ปีไว้เผชิญชีวิตตามลำพังในหมู่บ้านเบลลารี อยู่ห่างจากเมืองเบงกอลูรู ไปทางทิศเหนือ 185 กิโลเมตร ความทุกข์ยากและสับสนทำให้ซีลาม่าตัดสินใจผลิตชีวิตตนเอง เธอถอดสร้อยคอทองคำ ต่างหูทองคำ และแหวนประดับจมูกออก และมอบให้กับพี่สาว โดยบอกกับพี่สาวว่า “ฉันฝากراجูนะ ฉันจะเดินทางไปหาเพื่อน เพื่อหาเส้นทางทำมาหากิน เมื่อฉันกลับมา ฉันจะมารับของพวกนี้ และลูกชายของฉัน โดยไม่บอกแผนร้ายให้พี่สาวทราบแต่อย่างใด

หลังจากเธอเดินเท้าไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไปประมาณสามกิโลเมตร เธอเจอบ่อน้ำแห่งหนึ่ง ซีลาม่ามองไปรอบๆ ไม่เห็นชาวบ้านคนใด เธอจึงกระโดดลงไปในบ่อน้ำเพื่อฆ่าตัวตาย อย่างไรก็ตามในเวลาไม่กี่นาทีต่อมา ชาวบ้านคนหนึ่งมาตักน้ำที่บ่อน้ำ เธอหย่อนรอยถึงน้ำลงไปสาวน้ำขึ้นมา ปรากฏว่าถึงน้ำไปสัมผัสอะไรด้านล่าง เมื่อเธอมองดูดีๆ เห็นคนหนึ่งนอนลอยตัวอยู่บนน้ำ เธอตกใจส่งเสียงโหวกเหวกเรียกชาวบ้านคนอื่นให้มาช่วย ผู้ชายคนหนึ่งใช้เชือกผูกเอว แล้วให้เพื่อนๆ ค่อยหย่อนตัวลง และอุ้มร่างที่หมดสติใส่เปลนอน และชาวบ้านช่วยกันตั้งร่างของซีลาม่าขึ้นจากบ่อน้ำ

ชาวบ้านบางคนก่อกองไฟห่างจากบ่อออกไป และเปลี่ยนเสื้อผ้าแห้งให้ซีลาม่า ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมงต่อมา ซีลามารู้สึกตัว มองเห็นคนยืนอยู่รอบตัวเธอ พวกเขามีสีหน้าโกรธ คนหนึ่งด่าว่า “ถ้าเธออยากตาย ทำไมไม่ไปกระโดดน้ำฆ่าตัวตายที่หมู่บ้านของเธอ ทำไมมาทำให้บ่อน้ำของเราสกปรก และสร้างความยุ่งยากให้เรา มีคนหนึ่งจำเธอได้ร้องเรียกชื่อเธอ อ้อ เธอคือซีลาม่า นั่นเอง สามีของเธอเพิ่งตายเมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว เธอมีลูกชายคนหนึ่งนี่ เธอเป็นแม่ที่ใจร้ายมาก สามีตาย ลูกก็กำพร้าพ่อ ตอนนี้ถ้าเธอตายก็จะกำพร้าแม่อีกคน เธอเป็นคนใจดำ ไม่สงสารลูกชายหรืออย่างไร แนนอนเธออยากจน ไม่มีทางออกอย่างน้อยก็ขอทานไปก่อน สักวันคงจะหาเส้นทางได้หรอก คนแขนขาดีทุกอย่างอย่าคิดสั้นเลย ทางออกมีอยู่เสมอ....จากนั้นพวกเขานำซีลาม่า ไปส่งที่บ้านพี่สาวที่หมู่บ้านของเธอ

ซีลาม่า ไม่ต้องการจะอยู่กับพี่สาวซึ่งมีฐานะลำบากอยู่แล้ว เธอต้องการมีชีวิตใหม่ หนึ่งเดือนหลังจากเหตุการณ์นี้ ซีลาม่า ซื้อตัวรถไฟ และเดินทางไปเมืองเบงกอลูรู ที่สถานีรถไฟผู้คนเห็นซีลาม่าและลูกชายที่น่าสงสาร แต่ไม่มีใครพอจะช่วยให้ พวกเขาคนขายของ หรือคนที่สามล้อเครื่องรับจ้างแนะนำให้ซีลาม่าเดินทางกลับหมู่บ้านของเธอ อย่างน้อยก็มีญาติพี่น้องอยู่ที่นั่น

คนหนึ่งบอกว่า อยู่ในเมืองใหญ่ไม่ปลอดภัย เธออายุยังไม่มากสักวันคงได้แต่งงานใหม่ อยู่ในเมืองใหญ่ไม่ปลอดภัย แต่ซีลาม่าตั้งใจจะไม่กลับหมู่บ้าน ในที่สุดคนที่สามล้อเครื่องรับจ้างรับอาสาไปส่งเธอที่โบสถ์คริสต์หลังใหญ่ฟรี

ซีลามา นั่งอยู่หน้าโบสถ์ เธอร้องไห้ และอธิษฐานต่อพระที่เธอนับถือให้ช่วยเหลือ ไม่ห่างจากที่เธอ
นั่ง เธอได้ภาพของพระเยซูบนแผ่นโปสการ์ดตกอยู่บนพื้น เธอไม่ใช่คริสเตียนแต่เคยเห็นรูปพระเยซู และ
จำได้ว่าเป็นรูปของพระองค์แน่

ซีลามา พูตกับรูปภาพของพระเยซูว่า “ขอพระองค์ช่วยเราสองแม่ลูกด้วยเถิด”

ไม่นานต่อมา มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมาจากข้างโบสถ์ นำเอาข้าวสวย และแกงกะหรี่ให้เธอและลูก
ชายรับประทาน

ซีลามา บอกกับผู้หญิงที่นำข้าวมาให้รับประทาน ว่า “ฉันเป็นม่าย สามปีพึ่งตายไม่นาน โปรดหางาน
ให้ฉันทำด้วย”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า เราช่วยคนไว้มาก ตอนนี้อาณาไม่มียาน และไม่มีที่พักด้วย ให้เธอกลับ
หมู่บ้านเถอะ ถ้าไม่มีค่ารถไฟฉันจะซื้อตั๋วรถไฟให้เธอกับลูกกลับไปวันพรุ่งนี้ก็ได้...

เมื่อซีลามา ได้ยินเช่นนั้น เธอรู้สึกหมดหวัง จึงร้องไห้ออกมาดั่งๆ หลายคนที่ผ่านมา หยุดฟังด้วย
ความสงสาร และความอยากรู้อยากเห็น มีผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อได้ฟังเรื่องของซีลามาแล้วรู้สึกสงสารเธอมาก
เธอได้นำซีลามาไปที่บ้านของเธอ และช่วยหางานเป็นคนทำสะอาดบ้าน โดยทำงานบ้านสามหลังในหนึ่ง
สัปดาห์ บ้านหลังหนึ่งทำงานวันเดียว บ้านอีกสองหลัง ทำสะอาดบ้านสัปดาห์ละสองวัน ซึ่งเมื่อซีลามาไปทำ
สะอาดบ้านเธอจะนำลูกชายไปด้วยเสมอ

ซีลามา ได้ไปทำสะอาดบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งสามีเจ้าบ้านเป็นศาสนาจารย์เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส วัน
หนึ่งศาสนาจารย์เอ่ยถามซีลามาว่าเธออ่านหนังสือได้หรือเปล่า เมื่อซีลามาบอกว่าเธอไม่เคยไปโรงเรียนเลย
ศาสนาจารย์ได้สอนหนังสือให้ซีลามา ทั้งสองได้กลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน และไม่นานต่อมาซีลามาอ่าน
หนังสือได้ ศาสนาจารย์ได้มอบพระคัมภีร์ให้ซีลามาเล่มหนึ่ง และชวนให้เธอไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบา-
โตด้วยกันกับครอบครัวของเขา หลายเดือนต่อมา ซีลามาได้มอบถวายจิตใจให้กับพระเจ้าด้วยการรับบัพติศ-
มา

สองปีต่อมา ศาสนาจารย์ได้ถูกย้ายไปทำงานที่เมืองมูมไบ (หรืออีกชื่อเรียกว่า “บอมเบย์”)
ศาสนาจารย์ที่ย้ายมาอยู่ใหม่ได้ช่วยหางานให้ซีลามาเป็นผู้ดูแลหอพักหญิงที่ “โรงเรียนเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวน-
ตีสสเปนเซอร์โรด” ซีลามาได้ทำงานเป็นแม่บ้านของหอพักโรงเรียนดังกล่าวติดต่อกันนานถึง 34 ปี จน
เกษียณอายุเมื่อปี ค.ศ. 2004

ซีลามา พูตเป็นพยานเสมอว่า “ฉันมีความสุข ฉันมาจากพื้นเพที่ไม่มีอะไร และพระเจ้าทรงแสดงให้
ฉันเห็นว่า ฉันควรจะเดินไปทางไหน โดยทรงนำฉันไปยังโบสถ์ของพระองค์ ฉันสรรเสริญพระเจ้าที่ทรง
อวยพระพรให้ ชีวิตของฉันอยู่ดีมีสุขได้ก็เพราะพระองค์”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสร้างอาคารโบสถ์หลังใหม่
เพื่อรองรับจำนวนสมาชิกที่เพิ่มขึ้นของโบสถ์กันนาดา เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองเบงกอลูรู
ประเทศอินเดีย ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะช่วยพันธกิจของพระเจ้าที่ประเทศอินเดีย...
ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้พันธกิจของพระเจ้าในประเทศของท่านด้วยเช่นกัน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า..
อาเมน

ข้อมูลด้าน:

- ประเทศอินเดียมีถนนเป็นเครือข่ายโยงใย รวมกันยาวกว่า 3 ล้านกิโลเมตร นับเป็นเครือข่ายถนนใหญ่เป็นรองก็แต่สหรัฐอเมริกา
 - ระหว่างช่วงการแต่งงาน ชาวอินเดีย จะมีการประดับด้วยดอกดาวเรือง สีเหลืองอร่ามเต็มไปหมด ดอกไม้ชนิดนี้คือสัญลักษณ์ของความสุภาพ และความโชคดี
 - พื้นที่ เบงกอลูร์ เป็นหุบเขาแห่งเหมืองแร่ “ซิลิคอน” มีบริษัทของนานาชาติเข้ามาทำธุรกิจในเมืองนี้มากเป็นพิเศษ เป็นผลทำให้วิศวกรด้าน ไอ.ที. จำนวนไม่น้อยหลังไหลเข้ามาทำงานกันเป็นจำนวนมากเช่นกัน
 - ขบวนรถด่วน “จีแวน เร็กฮา” หรือ “รถด่วนวิถีชีวิต” เป็นโรงพยาบาลเคลื่อนที่บนขบวนรถไฟ ออกเดินทางไปจอดเป็นจุดๆ ยังชนบทที่ห่างไกล ณ สถานที่ที่ไม่มีการบริการด้านการแพทย์เพียงพอ รถไฟขบวนนี้มีห้องผ่าตัดสองห้อง มีโต๊ะผ่าตัด 2 ตัว มีโต๊ะตรวจวินิจฉัยโรค 3 ตัว มีเตียงคนไข้ใน 5 เตียง มีห้องพักรพ 1 ห้อง รถไฟ มีห้องของจักษุแพทย์ มีโต๊ะทำฟัน สำหรับแผนกทันตกรรม มีห้องแล็บสำหรับตรวจเชื้อ และมีห้องเอ็กซเรย์ มีห้องสำหรับเตียงพักสำหรับหมอ และพยาบาล ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์รวม 12 เตียง มีห้องครัว มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านกระดูก และปาก หู คอจมูก ซึ่งให้บริการผ่าตัดปากแหว่ง เพดานโหว่ และแพทย์ที่ให้การรักษาโรคต่างๆ เช่น ลมบ้าหมู
- โรงพยาบาลเคลื่อนที่รถไฟ ให้บริการตรวจประเมินผลสุขภาพทั่วไป ทั้งออกไปบรรยาย หรือจัดสัมมนา เพื่อส่งเสริมด้านสุขภาพ เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ในเรื่องโภชนาการ และการดูแลสุขภาพโดยทั่วไป เช่นทราบว่าอะไรคืออาหารบำรุงที่ดี อะไรคือโรคขาดอาหาร ซึ่งเป็นปัญหามากสำหรับเด็กๆ และประชาชนที่ยากจนที่อาศัยในชนบทห่างไกล

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 14 พฤศจิกายน 2020

เสียงที่เบา ๆ ในเวลาที่เงียบสงบ

เล่าโดย วิลเบอร์ เพียรา วัย 44 ปี...ประเทศอินเดีย

วิลเบอร์ เพียรา ได้ขับรถไปกับญาติผู้หนึ่งคนหนึ่ง ซึ่งเขาไม่ได้พบหน้ามาเป็นเวลา 30 ปีแล้ว พวกเขากำลังเดินทางไปร่วมงานแต่งงานของญาติในภาคกลางตอนล่างของประเทศอินเดีย ขณะเดินทางภรรยาของ วิลเบอร์โทรเข้ามาถามว่า การเดินทางของเขาเป็นอย่างไร

“ดีมาก ขอขอบคุณพระเจ้า” วิลเบอร์ พูดตอบภรรยาทางมือถือ ญาติของวิลเบอร์ที่นั่งมาด้วยกัน ชื่อ “วอลเตอร์” มองวิลเบอร์ ด้วยความประหลาดใจ เมื่อได้ยินญาติพูดคำว่า “ขอขอบคุณพระเจ้า” วอลเตอร์ถามวิลเบอร์ว่า “คุณไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ไหนหรือ”

วิลเบอร์อธิบายว่า “ผมไปโบสถ์ของคริสต์ในวันอาทิตย์ มาตั้งแต่เรียนหนังสือในโรงเรียนของคริสต์ แต่ตอนนี้ผมไม่เชื่อในคำสอนของคริสต์จักรหลายข้อ”

วิลเบอร์พูดต่อว่า “ในพระคัมภีร์สอนว่า “ห้ามมีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา...ห้ามทำรูปเคารพสำหรับตน” (พระบัญญัติ 10 ประการ) แต่คริสต์จักรยังกราบไหว้วันมัสการรูปเคารพแม่พระมารีย์ และรูปเคารพของนักบุญต่าง ๆ ตอนนี้ผมกำลังแสวงหาความจริง”

“พี่ไม่ต้องเป็นกังวล” วอลเตอร์กล่าว “พี่เข้าใจกับความจริงแล้ว สักวันหนึ่งพระเจ้าจะทรงนำพี่ไปสู่คริสต์จักรแท้จริงของพระองค์”

ที่งานมงคลสมรส อาหารในงานเลี้ยงประกอบขึ้นด้วยอาหารประเภทมังสวิรัต วิลเบอร์ที่หวังจะได้รับประทานอาหารหรรษา อร่อยๆ เหมือนงานแต่งงานอื่นๆ ที่เขาเคยไป แต่งานนี้เขาไม่เห็นเนื้อหมูเลย เขารู้สึกผิดหวังมาก

เมื่อกลับไปถึงบ้าน วิลเบอร์เริ่มแสวงหาความจริงที่เขาหวังจะได้พบต่อ เขาไปเยี่ยมสถานที่ที่ไม่ใช่เป็นคริสเตียนในเมืองเบงกอลูรู ที่เขาอาศัยอยู่ แต่เขายังไม่พบพระเจ้า

วิลเบอร์ ค่อนข้างแน่ใจว่า โบสถ์ที่เขารู้จัก และไปนมัสการเป็นประจำในวันอาทิตย์ ไม่ได้ถือปฏิบัติตามพระคัมภีร์หลายข้อ ในวันเสาร์ เขาบอกภรรยา คือ แนนซีว่า พรุ่งนี้ผมจะไม่ไปนมัสการกับคุณนะ และจะไม่ไปนมัสการโบสถ์นี้ตลอดไป เพราะมีคำสอนหลายข้อนำมาจากความเชื่อ ของผู้ไม่เชื่อในพระเจ้าเพียงแท้

เย็นวันนั้น แนนซีโทรเรียกสมาชิกในครอบครัวของเธอ ให้โทรมาชวนวิลเบอร์ให้ไปนมัสการที่โบสถ์ทั้งครอบครัวเหมือนอย่างที่เคยทำ แต่วิลเบอร์อธิบายกับสมาชิกครอบครัวของเธออย่างที่เขาได้พูดกับแนนซีว่า โบสถ์ที่ครอบครัวนมัสการอยู่ไม่ถือตามคำสอนของพระคัมภีร์ ใดๆ ก็ดี จนถึงวันนั้นวิลเบอร์ยังค้นหาโบสถ์ที่ถือตามพระคัมภีร์ทุกข้อไม่เจอ

ในตอนเช้าวันอาทิตย์ เขายังตรึกตรองว่า เขาจะไปนมัสการโบสถ์ไหนดี ขณะที่เขาเดินไปที่ร้านค้าเพื่อซื้อกลางวัน ..ทันใดนั้นเหมือนเขาได้ยินเสียงผู้ชายกระซิบที่ข้างหูบอกว่า โทรไปหาญาติ ที่ชื่อวอลเตอร์สิ”

วิลเบอร์ไม่ค่อยเชื่อสิ่งที่หูของเขาได้ยิน เมื่อรับกล่องอาหารแล้วก็เดินต่อไปเรื่อยๆ

มีเสียงกระซิบเข้ามาเป็นครั้งที่สองว่า “โทรไปหาญาติของเจ้าสิ”

ครั้งนี้เสียงชัดเจนนมาก วิลเบอร์หยุดเดิน...เขาล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบมือถือออกมาและโทรหา วอลเตอร์ จากนั้นเขาระบายความหนักใจให้ญาติฟังว่า เขาไม่ลงรอยกับแนนซี่ ภรรยาของเขาในเรื่องความเชื่อ แล้วเขาได้ถามว่าวอลเตอร์ไปนมัสการที่โบสถ์ไหน

“ผมไปนมัสการที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” วอลเตอร์ตอบ

วิลเบอร์เคยเห็นป้ายชื่อ “โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” อยู่บ่อยๆ แต่เขาไม่ทราบเกี่ยวกับหลักข้อเชื่อของโบสถ์แห่งนี้เลย

วอลเตอร์ชวนวิลเบอร์ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกันสามครั้งในระหว่างอาทิตย์ และในวันเสาร์ วิลเบอร์ได้ไปนมัสการที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งหนึ่งซึ่งนมัสการเป็นภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าวิลเบอร์ชื่นชอบชั่วโมงศึกษาบทเรียนวันสะบาโตซึ่งให้เวลาในการถาม-ตอบ เวลาในการเป็นพยาน และการแบ่งปันด้วย

แนนซี่ต่อต้านความเชื่อใหม่ของวิลเบอร์ และเธอพูดต่อต้านสามีไม่เว้นแต่ละวัน แต่ในขณะที่เดียวกัน เธอเฝ้าดูด้วยความประหลาดใจในรูปแบบชีวิตของเขาที่เปลี่ยนไป เธอชอบที่สามีหยุดสูบบุหรี่ หยุดดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เธอรู้สึกแปลกใจที่สามีตื่นแต่เช้าตรู่เตรียมอาหารสำหรับวันสะบาโต เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาหยุดรับประทานไขไก่ และนมเนย แต่ยังไม่ให้ของพวกนั้นแก่ลูกชายซึ่งยังเล็กของพวกเขา

วิลเบอร์อธิบายให้ภรรยาฟังว่า เขาต้องการถวายพระเกียรติแต่พระเจ้าในการกระทำของเขาทุกอย่าง อันรวมไปถึงการถือรักษาวันสะบาโต และการปฏิบัติต่อร่างกายของเขา ซึ่งเป็นวิหารของพระเจ้า แแนนซี่ต้องยอมรับว่าสุขภาพของเขาดีกว่าสุขภาพของเธอมาก เพราะเธอเองมีอาการปวดคอเรื้อรังมานาน

เมื่อคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสได้จัดให้มีคลินิกตรวจสุขภาพฟรี วิลเบอร์ได้ชวนแนนซี่ให้ไปกับเขา และเธอได้เรียนรู้บางสิ่งเพื่อการมีสุขภาพดี เธอรู้สึกประทับใจมาก เมื่อแพทย์บรรยายถึงการเชื่อมโยงระหว่างร่างกาย และสุขภาพฝ่ายจิตวิญญาณ นี่เป็นแนวคิดใหม่สำหรับเธอ เมื่อกลับบ้านเย็นวันนั้น แแนนซี่โทรไปเล่าให้เพื่อนหลายคนฟังเกี่ยวกับคลินิกนี้

ในวันสะบาโตถัดไป เธอบอกยังไม่พร้อมสำหรับคำเชิญให้ไปที่โบสถ์ แต่อนุญาตให้สามีนำลูกชายไปโบสถ์ในวันสะบาโตได้เป็นครั้งแรก ปรากฏว่าเด็กชายชอบรายการโรงเรียนวันสะบาโตสำหรับเด็ก และชอบฟังการเล่าเรื่องสำหรับเด็กด้วย หลังจากนั้นเป็นการรับประทานอาหารเพื่อการสังสรรค์ ในเย็นวันนั้น เด็กชายเล่าสิ่งต่างๆ ให้คุณแม่ของเขาฟังอย่างกระตือรือร้น ความอยากรู้อยากเห็นของแนนซี่เพิ่มขึ้น และเธอขอให้ใครสอนพระคัมภีร์ให้เธอ เมื่อเธอได้เรียนเกี่ยวกับวันสะบาโตในช่วงศึกษาพระคัมภีร์ และเมื่อได้รับทราบในวันสะบาโตมีความสำคัญสำหรับพระเจ้า และผู้ติดตามพระองค์เช่นนั้น แแนนซี่ประกาศตัวรับเอาความเชื่อนี้โดยทันที

แนนซี่เป็นพยานว่า “ฉันจะไม่ทำงานในวันสะบาโตอีกต่อไป แม้ว่าการถือรักษาวันสะบาโตจะทำให้ฉันต้องตงงานก็ตาม”

ปัจจุบัน วิลเบอร์และแนนซี่ ทำงานเป็นเป็นเจ้าหน้าที่ด้านการแพทย์เต็มเวลา ทั้งสองมีหน้าที่ให้การศึกษาแก่ผู้คนเกี่ยวกับการมีสุขภาพดีในประเทศอินเดีย “เราเอื้อมออกไปยังผู้คนที่มีความต้องการ และสอนพวกเขาเกี่ยวกับหลักการสุขภาพ และเชื่อมโยงพวกเขากับผู้เยียวยาองค์แท้จริง” วิลเบอร์กล่าว

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปใช้ในการก่อสร้างอาคารโบสถ์สองหลังใน

เมืองเบงกอลู เมืองใหญ่ที่อยู่ใกล้ที่วิลเบอร์อาศัยอยู่กับครอบครัวของเขา ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลก ที่มีแผนถวายเงินถวายเพื่อพันธกิจของพระเจ้าด้วยใจเอื้ออารี...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน ทั้งครอบครัวของท่านด้วย....ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ในประเทศอินเดีย มีหนังสือพิมพ์รายวันกว่า 4,700 ฉบับ ซึ่งมีมากกว่า 300 ภาษา ออกจำหน่ายทุกวัน
- สัญลักษณ์ประจำชาติของประเทศอินเดียคืออันตรายของ “เสือเบงกอล”
- ระหว่างช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง โดมของทัชมาฮาลถูกปิดไว้ด้วยนั่งร้านทำด้วยไม้ไผ่เพื่อพรางตาจากเครื่องบินทิ้งระเบิดของศัตรู

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 21 พฤศจิกายน 2020
การโจมตีสามครั้งขณะที่ศึกษาพระคัมภีร์

เล่าโดย อัลกา มัททู วัย 36 ปี...ประเทศอินเดีย

อาจารย์แซมสัน กำลังสอนพระคัมภีร์ จากพระธรรมวิวรณ์ให้กับ อัลกา และสมาชิกครอบครัว 14 คน ของเธอ ภายในห้องนอนขนาดใหญ่ในบ้านของพวกเขาในเมืองอัมริตซาร์ ประเทศอินเดีย

อาจารย์ยืนอยู่ที่ปลายสุดของห้อง มือถือพระคัมภีร์ ขณะที่เขากำลังพูดกับสมาชิกในครอบครัว ซึ่ง บ้างก็นั่งบนเตียงนอน บ้างก็นั่งบนพื้นห้อง

อาจารย์อ่านข้อพระคัมภีร์ วิวรณ์ 12:9 “พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูดึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่ามาร และซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาจากแผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมากับมัน ด้วย”

คุณพ่อของสามีของอัลกา ชื่อ ซาชิพัล ปริงตัวยืนขึ้นจากพื้นห้อง และเดินเข้าไปหาอาจารย์ด้วยสีหน้า แววตาที่ดูตัน

ซาชิพัล พูดขึ้นอย่างขึงขังว่า “ทำคุณมาพูดเรื่องของพระเยซู...รู้หรือเปล่าว่าผมมีอำนาจควบคุมโลกนี้อยู่ในมือ”

อาจารย์แซมสันรู้สึกได้ทันทีว่า พญามารเข้าสิงชายผู้นี้ และพยายามขู่ให้เขาตกใจกลัว และหนีไป เขาจำข้อพระคัมภีร์ 1 ยอห์น 4:4 ซึ่งกล่าวว่า “ท่านอยู่ฝ่ายพระเจ้า และชนะพวกเขาแล้ว เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในพวกท่านยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก”

อาจารย์แซมสันบอกกับครอบครัวว่า “อย่ากลัวเลย...ให้เราคุกเข่าพร้อมกันตรงที่แต่ละคนอยู่ และผมจะอธิษฐาน” แล้วอาจารย์แซมสันเริ่มอธิษฐาน....

ทุกคนคุกเข่าลง แต่ซาชิพัลปฏิเสธที่จะคุกเข่า ช้าตะโกนเสียงดังต่อไป อาจารย์แซมสันเอื้อมมือไปวางบนศีรษะของชายสูงอายุ และจ้องมองตรงไปที่ดวงตาของเขา

อาจารย์แซมสันพูดตรงๆ ว่า “คุณคือพญามาร ซึ่งได้แพ้แก่พระเยซูไปแล้ว เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน...ผมเองได้ถูกชำระล้างแล้วโดยพระโลหิตของพระเยซู...คุณไม่มีอำนาจเหนือผม และเพื่อนๆ ของผมซึ่งอยู่ที่นี้ ผู้ซึ่งกำลังอธิษฐานกับผม พระเยซูทรงอยู่ประทับอยู่ที่นี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาสวมทับพวกเรา เพื่อเอาชนะพญามาร...ในนามของพระเยซู และโดยพระโลหิตของพระองค์ เจ้าจงออกมาจากชายผู้นี้ และไปเสียให้พ้น”

ซาชิพัล ย่อตัวลง พูดซ้ำๆ และพูดอย่างสงบ ในที่สุด ซาชิพัลพูดออกมาว่า “ขอบคุณพระ-เยซู” พญามารได้ออกจากซาชิพัลแล้ว

อาจารย์แซมสัน พูดขึ้นดังๆ ว่า “อาเมน สรรเสริญพระเจ้า”....แล้วเขาพูดต่อว่า ให้เราเริ่มต้นร้องเพลงอีกครั้งหนึ่ง แล้วเขาขับเพลง “พระเจ้าแสนดี...”

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป อาจารย์แซมสัน สอนพระคัมภีร์ต่อ และอ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:11 “พวกเขาชนะมารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก”

ขณะที่เขาพูดถ้อยคำเหล่านั้น ลูกชายคนโตของอัลกา ชื่อจอห์น อายุ 16 ปี อ้าปากทำเสียงคำราม เหมือนเสียงสิงโต จากนั้นเขารางเหมือนเสียงลา และเห่าเหมือนเสียงสุนัขตัวหนึ่ง และส่งเสียงฟอๆ เหมือนงู

“ข้าไม่ต้องการให้ศาสนาจารย์มาที่นี่ และอธิษฐาน” เขาพูด “อย่าออกชื่อพระเยซูในบ้านของข้า” อาจารย์แซมสันรู้สึกได้ว่า นี่เป็นพญามาร ซึ่งได้คุกคามพวกเขาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว และมันได้กลับมาด้วยพลังเสริมแข็งแกร่งกว่าเดิม

อาจารย์ประกาศว่า “อย่าได้รู้สึกกลัว ให้อดอาหาร และอธิษฐาน”

นับแต่วันนั้น ทั้งครอบครัวทำการอดอาหาร และอดน้ำระหว่างช่วงกลางวันเป็นเวลา 3 วันติดต่อกัน ในวันที่ 3 เป็นวันศุกร์ตอนเย็น ศาสนาจารย์กลับมาที่บ้านของอัลกา เพื่อทำการสอนพระคัมภีร์ จอห์นซึ่ง 3 วันก่อนก่อกวนด้วยการทำเสียงสัตว์ประเภทต่างๆ มีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส และคุกเข่าร่วมกับสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆ ตอนที่อธิษฐาน เขาไม่ทำเสียงของสัตว์ชนิดต่างๆ อีก เขาค่อยๆ เอื้อมมาจับมือของศาสนาจารย์ ให้ไปวางบนศีรษะของเขา

เขาพูดกับศาสนาจารย์ว่า “โปรดอธิษฐานเผื่อผมด้วยครับ..ผมรู้สึกว่าร่างกายอ่อนแอ และดวงใจของผมรู้สึกว่ามีอะไรที่หนักๆ กดทับไว้ และผมรู้สึกปวดศีรษะด้วย”

อาจารย์แซมสันอธิษฐานเผื่อเขา และจอห์นไม่เคยอ้าปากคำรามเสียงสัตว์ร้ายที่หนักแล้ว และนำรำคาญอีกต่อไป ที่ผ่านมามีถือว่าเป็นครั้งสุดท้าย

ในสัปดาห์ต่อมา อาจารย์แซมสัน อ่านเกี่ยวกับการที่คริสเตียนต้องเตรียมความพร้อมเพื่อต่อต้านพญามาร จากพระธรรม เอเฟซัส 6:10-18 ขณะที่อาจารย์อ่านข้อพระคัมภีร์ สามีสองของอัลกาชื่อ “สุรินเดอร์” หันหน้าไปทางจอห์น และส่งเสียงคำรามขึ้น แล้วพูดว่า “เหล่าพญามารที่เคยสิงอยู่กับแกตอนนี้อยู่ที่ไหน... บอกให้ก็ได้ตอนนี้เหล่าพญามารอยู่กับข้า ”

ทันใดนั้นอาจารย์แซมสันเชิญให้สมาชิกทั้งครอบครัวคุกเข่าลง และอธิษฐานร่วมกัน หลังการอธิษฐาน อาจารย์ได้ขอให้พวกเขาเปิดพระคัมภีร์ อ่าน พระธรรมสดุดี บทที่ 23 และ บทที่ 91

“นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายของพญามาร” อาจารย์ประกาศ หลังจากนั้นอาจารย์ได้นำครอบครัวร้องเพลงด้วยกัน “มีพระเยซูอยู่ในบ้านของฉัน บ้านฉันมีความสุข”

สุรินเดอร์ ร่วมในการร้องเพลง พญามารได้ออกจากร่างของเขาไปแล้ว และไม่ย้อนกลับมาที่บ้านของพวกเขาอีกเลย

อัลกา และครอบครัวของเธอ ได้เดินทางมายาวไกลจากชีวิตดั้งเดิมของพวกเขา จากศาสนาตั้งเดิมของโลกศาสนาหนึ่ง พวกเขาจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระคุณ และความชอบธรรมของพระเยซู

อัลกา ได้กล่าวขอร้องว่า ขอโปรดได้อธิษฐานเผื่อครอบครัวของฉัน โดยเฉพาะคุณแม่ของฉัน ขอให้ท่านรับเอาความรอดในพระเยซูด้วยอีกคนหนึ่ง

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยสร้างโบสถ์หลังใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม เพื่อแทนที่โบสถ์หลังเก่าที่เล็ก แออัด และทรุดโทรมมาก โบสถ์แห่งใหม่จะตั้งอยู่ที่เมืองฮัมริทซาร์ ประเทศอินเดีย ขอบุคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่มีแผนจะถวายเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศอินเดียในไตรมาสนี้ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแต่ทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า..อาเมน

ข้อมูลตัวน

- บันจาบเป็นรัฐหนึ่งของอินเดีย ตั้งอยู่ติดเขตแดนของประเทศปากีสถาน ถือเป็นรัฐซึ่งหัวใจของชาวอินเดียที่ถือศาสนาสิกข์
- อัมริทซาร์ เป็นที่รู้จักในฐานะเป็นแหล่งอุตสาหกรรม จำพวกเฟอร์นิเจอร์ที่ทำจากไม้ อันรวมไปถึง กระดานหมากรุก และตัวหมากรุกเอง
- รัฐบันจาบ มาจากคำในภาษาเปอร์เซียสองคำ “บัน” แปลว่า “ห้า” และ จาบ แปลว่า “แม่น้ำ” แปลรวมกันว่า “ดินแดนแห่งแม่น้ำห้าสาย” (ซึ่งมีแม่น้ำบีส์ แม่น้ำชีนบ แม่น้ำเจลัม แมร์ราวิ และแม่น้ำซัสเลจ)

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 28 พฤศจิกายน 2020

หมอผีไม่อาจรักษาโรคของตนเองได้

เล่าโดย บากิชา ซิงห์ วัย 70 ปี...ประเทศอินเดีย

บากิชา ซิงห์ ใช้ชีวิตของเขามีสถาการณ์ไม่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ และเขากราบไหว้รูปเคารพหลายอย่าง ซึ่งตั้งอยู่บนแท่นบูชาในบ้านของเขา

บากิชา เชื่อในฤทธิ์อำนาจของเทพเจ้าหลายองค์ และเชื่อว่าเทพเหล่านั้นทำให้เขามีฐานะดี ในฐานะหมอผีประจำหมู่บ้านมันดิริชูริมา คนป่วยทยอยกันเดินทางมาเพื่อขอให้หมอผีรักษาโรคให้ และมีบางคนหายจากโรคที่เป็นอยู่ คนป่วยเหล่านั้น หรือญาติคนป่วยจะจ่ายค่ารักษาให้กับบากิชา จนทำให้เขามีฐานะดีขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการได้มาโดยไม่ยาก แต่สิ่งที่ขาดไปคือสันติสุขในดวงจิตของเขา

อยู่มาวันหนึ่ง บากิชา เกิดล้มป่วย เขารู้สึกเวียนศีรษะ และอาเจียนต่อเนื่อง ต่อมาเกิดอาการปวดศีรษะเพิ่มเข้ามาอีก บากิชาจึงประกอบพิธี และอ้อนวอนเทพบางองค์ที่เขาเชื่อ ให้ช่วยรักษาโรคให้กับเขา เวทมนตร์ที่เคยใช้ในการรักษาโรคให้คนอื่น ตอนนั้นก็ไม่มีบังเกิดผล เขาไม่อาจรักษาโรคของเขาเองได้ ในที่สุดเขาตัดสินใจไปรับการรักษาจากแพทย์ที่โรงพยาบาล ซึ่งเขาใช้เงินไปจำนวนไม่น้อย แต่ไม่มีแพทย์คนไหนรักษาโรคของเขาให้หายได้ บากิชาจึงรู้สึกท้อใจมาก เขาพูดกับสมาชิกครอบครัวว่า “พ่อกำลังจะตายในอีกไม่นานนี้” การป่วยของเขา และการที่เขารักษาตัวเองไม่หาย ทำให้บากิชาพูดกับผู้คนที่มาหาว่า “ผมไม่อาจรักษาโรคให้คุณได้อีกต่อไปแล้ว”

วันหนึ่งลูกชายคนโตของเขาได้โทรไปหา ผู้ประกาศกิตติคุณรุ่นบุกเบิกคนหนึ่ง ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ในหมู่บ้านใกล้เคียง และขอให้เขาอธิษฐานเผื่อคุณพ่อของเขา อาจารย์แซมสันเดินทางมาที่บ้านของบากิชา แต่บากิชาปฏิเสธที่จะพูดคุยกับศาสนาจารย์

บากิชาพูดกับศาสนาจารย์ว่า “ผมไม่ต้องการการอธิษฐาน เวทมนตร์ของหมอผีมีพลังอำนาจมากกว่าพระเจ้าของคุณ”

อาจารย์แซมสัน ไม่รับฟัง เขายืนอธิษฐานที่หน้าบ้านของบากิชา และอธิษฐานเผื่อเขาตรงนั่นเอง หลังจากวันนั้นอาการป่วยไข้ของบากิชากลับทรุดหนักกว่าเดิม และเขาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลเมืองจาแลนด์ฮาร์ ซึ่งมีประชากรหนึ่งล้านคน อยู่ห่างออกไปโดยทางรถยนต์ประมาณ 90 นาที แพทย์ที่โรงพยาบาลได้ตรวจวินิจฉัยบากิชา และได้พบว่าบากิชาเป็นเนื้องอกในสมอง

แพทย์บอกว่าทางเดียวที่จะรักษาโรคนี้นี้ได้คือต้องผ่าตัดสมอง เขาก่อนเนื้องอกออกมา เมื่อบากิชาถามถึงค่าผ่าตัด รวมทั้งการพักฟื้นหลังจากผ่าตัด บากิชาได้ยินตัวเลขแล้วตกใจ เพราะเขาทราบดีว่าเขามีเงินอยู่เพียงครึ่งจำนวนสำหรับการผ่าตัดและการพักฟื้น ส่วนอีกครึ่งจำนวนที่เขาเคยมี เขาได้ใช้ไปในการรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเดือนก่อนหน้านี้ แต่ไม่หายจากโรค นี้เขาจะทำอย่างไรดี จึงจะมีเงินสำหรับการผ่าตัด และการพักฟื้น

อาจารย์แซมสันได้ข่าวว่า บากิชาเข้าโรงพยาบาลอีกจึงเดินทางไปเยี่ยม บากิชารู้ว่าตนสิ้นหวัง แต่พอเห็นอาจารย์แซมสันเข้ามา ก็วางท่า และพูดกับแพทย์ว่า

“มาแล้วไง พระเยซู ผู้ที่จะรักษาผม”

อาจารย์แซมสัน ขออนุญาตจากแพทย์ว่า “ผมขออนุญาตอธิษฐานเผื่อคนป่วยจะได้ไหมครับ” เมื่อแพทย์บอกว่าไม่ขัดข้อง อาจารย์แซมสัน ก้มหน้าลง และอธิษฐานเผื่อบากิชาด้วยหยดน้ำตาในดวงตาของเขา

“โอพระบิดาเจ้าที่รัก ในนามของพระเยซูโปรดรักษา บากิชาให้หายโรคด้วยเถิด เพื่อเขาจะได้สรรเสริญพระนามของพระองค์ ทูลขอในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน” ...จากนั้นเขาลากลับไป

ในวันรุ่งขึ้นแพทย์สั่งให้มีการตรวจสอบของบากิชาอีกครั้งหนึ่ง แพทย์คนนั้นมองไม่เห็นร่องรอยของเนื้องอกในสมองของบากิชา เขาจึงเชิญผู้เชี่ยวชาญโรคเกี่ยวกับสมองอีกคนให้มาตรวจ เพื่อให้เกิดความแน่ใจ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญคนที่สองมองไม่เห็นเนื้องอกในสมองเช่นกัน แพทย์คนแรกที่ได้ยินคำอธิษฐานของอาจารย์แซมสัน จำได้ว่าอาจารย์อธิษฐานขอให้บากิชาหายเป็นปกติ เขาคิดๆ แล้วยังรู้สึกที่

เขาอุทานออกมาว่า “เนื้องอกมะเร็งหายไปไหน เขาเอ่ยถามบากิชาว่า คุณเชื่อในพระเจ้าองค์ไหนกัน”

บากิชา ยิ้มอย่างมีความสุขยินดี เขาตอบคำถามค่อนข้างยาว....

“ผมเป็นหมอฟันรักษาคนไข้มากกว่า 20 ปี แต่อาจารย์สอนศาสนาคริสต์คนนี้ได้อธิษฐาน และได้แนะนำให้ผมเชื่อในพระเยซู...ตอนนี้ผมเชื่อในองค์พระเยซูอย่างสนิทใจ พระองค์ทรงเป็นผู้รักษาโรคของผมผ่านการอธิษฐานของอาจารย์แซมสัน”

ในวันสะบาโตต่อมา บากิชาเดินทางมาพบกับอาจารย์แซมสันที่โบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่บ้านใกล้เคียง เมื่อพบกับอาจารย์แซมสัน อดีตหมอฟันบากิชาพูดขึ้นว่า

“พระเยซูของอาจารย์ได้รักษาผมให้หายจากโรคร้าย”

เมื่อบากิชา เดินทางกลับไปที่บ้านของเขา เขาบอกเรื่องราวทั้งหมด ที่เขาหายจากโรคได้อย่างไรกับครอบครัวของเขา และบอกพวกเพื่อนบ้านของเขา โดยบอกว่า.....

“ผมได้รับการรักษาให้หายจากโรค และบัดนี้ผมได้ถูกช่วยให้รอดพ้นจากอำนาจการควบคุมของวิฆเนศ และเวทมนตร์ของผม และผมจะไปนมัสการที่โบสถ์ ผมขอถือโอกาสนี้เชิญชวนคุณทั้งหลายให้ไปนมัสการที่โบสถ์ด้วยเช่นกัน”

เพราะการเป็นพยานของบากิชา ทำให้หลายคนเดินทางไปโบสถ์ในวันสะบาโต ประมาณ 50 คน เข้าร่วมชั้นศึกษาพระคัมภีร์ และจำนวนครั้งหนึ่งรับบัพติศมาในเดือนกันยายน 2018 รวมทั้งบากิชา และสมาชิกในบ้านของบากิชาอีก 3 คน ส่วนคนอื่นๆ กำลังศึกษาพระคัมภีร์ และมีคนเข้ามาร่วมศึกษาพระคัมภีร์เพิ่มขึ้นตามลำดับ

ทุกวันนี้ บากิชาเป็นสมาชิกที่เข้มแข็งของโบสถ์

บากิชา ผูกคำขออวยพรยังพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านว่า “โปรดอธิษฐานเผื่อผมด้วย ขอพระเจ้าเป็นเจ้าทรงช่วยให้ผมเข้มแข็ง และสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าตลอดไป จนกว่าจะถึงวันเสด็จกลับมาของพระองค์”

ในที่สุด บากิชานำสมาชิกครอบครัว และเพื่อนๆ มาศึกษาพระคัมภีร์ และรับบัพติศมาจำนวนถึง 50 คน ซึ่งอาจารย์แซมสัน และอาจารย์มาสิข อาจารย์จากหมู่บ้านใกล้เคียง มาเป็นผู้ประกอบพิธีรับบัพติศมาให้กับผู้เชื่อใหม่ ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปช่วยสร้างโบสถ์หลังใหม่ เพื่อทดแทนโบสถ์หลังเก่าที่เล็ก เก่าแก่ และคับแคบในเมืองอัมริทซาร์ ...ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุก

ท่านที่วางแผนจะถวายทรัพย์ด้วยความเอื้ออารีในไตรมาสนี้ ของพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน ทูลของ
ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- เมืองอัมริทซาร์ เป็นสถานที่ตั้งของ “ฮาร์แมนเดอร์ ซาฮิบ” สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของผู้นับถือศาสนาสิกข์ เป็นสถานที่ผู้แสวงบุญเดินทางมากราบไหว้วันมัสการ พระวิหารหลังเดิมได้รับการก่อสร้างขึ้นในปี 1570 โดย พระบรมครู กูรู แรม ดาส ใน ปี ค.ศ. 1570 และในปี 1830 พระมหาราช ร์นจิต สิงห์ ได้ทำการปฏิสังขรณ์ด้วยการครอบส่วนที่เป็นโดมด้วยทองคำหนัก 100 กิโลกรัม หลังจากนั้นพระวิหารแห่งนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ “สวอน แมนเดอร์ หรือพระวิหารทองคำ”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 5 ธันวาคม 2020

สิงโตอยู่ในบ้าน

เล่าโดย แซมสัน กูแลม มาลีห์ อายุ 48 ปี...ประเทศอินเดีย

กูแลม มาลีห์ มีคำถามหลายข้อที่อยากจะถามเกี่ยวกับพระเจ้า

ขณะที่เขากำลังเป็นเด็กชาย พ่อเขาได้พาเขาเดินทางไปร่วมในพิธีทางศาสนาอาทิตย์หนึ่ง 2 วัน วันหนึ่ง คุณพ่อพาเขาไปยังสถานที่นมัสการตามธรรมเนียมดั้งเดิม ส่วนในวันอาทิตย์คุณพ่อพาเขาไปนมัสการตามโบสถ์คริสเตียนต่าง ๆ หมุนเวียนกันไป

คุณพ่อไม่อาจตัดสินใจได้ว่าจะนมัสการ “พระ” หรือ “เทพ” องค์กรใด ครั้งหนึ่งเมื่อกำลังอ่านหนังสือศักดิ์สิทธิ์ คุณพ่ออุทานออกมาว่า “ดูเหมือนพระเยซูถูกกล่าวถึงมากกว่าผู้เผยพระวจนะของเราเอง... เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น”

ครอบครัวของเราได้สร้างศาสนาแห่งอุดมคติของครอบครัวขึ้นเอง โดยการนำเอาคำสอนที่ประทับใจของธรรมเนียมประเพณี และคำสอนส่วนหนึ่งของคริสเตียนมารวมเข้าด้วยกัน

ขณะที่กูแลมเติบโตขึ้น เขาค่อย ๆ ชื่นชอบในคำสอนของคริสเตียนมากกว่า และมากกว่าตามลำดับ แต่เขาต้องการทราบมากขึ้น เขาต้องการได้เห็นพระพักตร์ของพระเยซูด้วยสายตาของเขาเอง

เขาอธิษฐานว่า “โอ..องค์พระเยซู ข้าพระองค์ต้องการเห็นพระองค์ต่อพระพักตร์ตรง ๆ ขอทรงโปรดกรุณาให้เป็นไปด้วยเถิด”

ตอนที่เขาเริ่มโตเป็นหนุ่ม เขาตัดสินใจแยกออกจากครอบครัว และไปสร้างกระท่อมอย่างง่าย ๆ ขึ้นที่นอกหมู่บ้านเซควอล ..เขาต้องการศึกษาพระคัมภีร์ตามลำพังสักสองหรือสามสัปดาห์”

ชาวบ้านแถบนั้นไม่ใช่คริสเตียน พวกเขาเชื่อถือโซคลาง และเชื่อในผีสิงเทวดา และเชื่อในไสยศาสตร์ พวกเขาสังเกตเห็นว่ากูแลมเป็นคนมีความเมตตา กรุณา เมื่อเขาเห็นคนเจ็บป่วยในหมู่บ้านเขาจะไปอธิษฐานเผื่อ ขอพระเจ้าทรงรักษาคนป่วยให้หายจากโรค พวกเขาบ้านเรียกชื่อเล่นของเขาว่า “ชายผู้บริสุทธิ์”

ชาวบ้านให้การนับถือกูแลมในฐานะเป็นผู้บริสุทธิ์ จนมีบางคนมาที่กระท่อมของเขาในตอนเช้าพร้อมอาหาร บางคนมาเยี่ยมเขาในตอนเย็น

ในกระท่อมแห่งนั้น กูแลมใช้เวลาอย่างมากในการอธิษฐาน และการศึกษาพระคัมภีร์ เขาศึกษาพระธรรมดาเนียล และพระธรรมวิวรณ์

เขาอธิษฐานทูลขอพระเยซูทรงสำแดงองค์แก่เขาในความฝัน หรือในนิมิตอยู่ทุกวัน “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ประสงค์จะได้พบพระองค์...โปรดเปิดเผยพระองค์แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

คืนวันหนึ่ง หลังการอธิษฐาน เขาอ่านพระคัมภีร์ ขณะที่เขานั่งอยู่บนพื้นดินที่อัดแน่น เขารู้สึกได้ว่ามีใครเข้ามาอยู่ในกระท่อม เมื่อเงยหน้าขึ้นเขาเห็นสิงโตตัวใหญ่ตัวหนึ่งยืนตรงหน้า ขณะที่เขามองดูสิงโตด้วยความหวาดกลัวสุดขีด สิงโตตัวนั้นค่อย ๆ คู้ตัวลง และจ้องมองดูเขา

กูแลมพยายามตั้งสติค่อยคลานถอยหลังออกห่างสิงโต พลันเขาได้ยินสิงโตพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงฟังชัดเจกว่า

“อย่ากลัวเลย จงเอามือทั้งสองของเจ้าลูบสิงโตไปตามตัว จากหัวจนถึงหาง”

“ข้าพระองค์คงไม่กล้าที่จะทำเช่นนั้น” กูแลมพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสั่นๆ “สิงโตจะฆ่าข้าพระองค์”

“แต่เจ้าเฝ้าอธิษฐานจะได้เห็นเรามีชีหรือ” มีเสียงตอบมา

“ข้าพระองค์อธิษฐานขอได้เห็นพระพักตร์ของพระเยซู” กูแลมพูดออกมา

“พระเยซูก็คือสิงโตแห่งตระกูลยูดาห์” เสียงพูดอธิบายความหมาย “จงเอามือลูบสิงโตสิ”

กูแลมได้อ่านเกี่ยวกับพระเยซูว่าทรงเป็นสิงห์แห่งตระกูลยูดาห์ ใน วิวรรณ์ 5:5 กูแลมยังไม่หายตกใจกลัว แต่เขาก็ไม่กล้าที่จะไม่เชื่อฟัง เขาเอื้อมมืออันสั่นเทา และค่อยๆ ลูบหัวของสิงโต ส่วนสิงโตก็ไม่เคลื่อนไหวใดๆ อย่างช้าๆ กูแลมเอามือลูบสิงโตจากหัวถึงหางตามที่ได้รับคำสั่ง จากนั้นเขาค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วก้าวถอยหลังห่างสิงโตออกมา ..ทันใดนั้นสิงโตลุกขึ้นยืนใช้หางกลัดแกว่งพื้นกระท่อมมีฝุ่นฟุ้งขึ้น แล้วสิงโตเดินอย่างช้าๆ ออกจากกระท่อมไปสู่ความมืดของยามค่ำคืน

ในตอนเช้าตรู่ ชาวบ้านบางคนเดินมายังกระท่อมของกูแลมพร้อมกับอาหารเช้า พวกผู้หญิงเดินมาแล้วหยุดกึก เมื่อพวกเขาเห็นรอยเท้าของสิงโต พวกเขาวางถาด หรือตะกร้าใส่อาหารไว้บนพื้น แล้ววิ่งวิ่งกลับไปยังหมู่บ้าน

พวกเขาประกาศว่า “ชายบริสุทธิ์ได้ตายแล้ว ...เขาถูกสิงโตฆ่าแล้ว พวกผู้หญิงร้องบอกผู้คน พวกเราเห็นรอยเท้าของสิงโตจากชายป่าเดินเข้าไปในกระท่อมของชายผู้บริสุทธิ์”

พวกผู้ชายในหมู่บ้านพากันวิ่งออกไปที่กระท่อม และพวกเขาพบกูแลมนั่งบนพื้นกระท่อม กำลังอ่านพระคัมภีร์ กูแลมไม่ขยับตัวไปไหนหลังจากที่สิงโตเดินจากไป เมื่อชาวบ้านได้ฟังกูแลมเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง พวกเขาต่างรู้สึกอัศจรรย์ใจ และต่างขอร้องให้กูแลมสอนเรื่องพระเยซูแก่พวกเขา

ต่อมากูแลมได้เรียนรู้เกี่ยวกับวันสะบาโต และเขาได้กลายเป็นศาสนาจารย์ในคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส ในไม่ช้าต่อมาเมื่อมีผู้รับบัพติศมาสู่คริสตจักรมากขึ้น อาจารย์กูแลมจึงได้สร้างโบสถ์ขึ้นในหมู่บ้านของเขาเอง เพื่อใช้เป็นสถานที่นมัสการพระเจ้า

ดาราม คีอท แบ็กกา ซึ่งอาศัยอยู่เขตภาคเหนือของประเทศอินเดีย มีบุตรชายห้าคน และบุตรสาวสองคน และเขาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1999 ขณะที่มีอายุได้ 90 ปี

บุตรชายคนเล็กสุด ชื่อ แซมสัน อายุ 48 ปี ซึ่งเขาสรรเสริญพระเจ้าตลอดชีวิต สำหรับประสบการณ์การที่ได้เห็น ได้พูดคุย กับพระเยซูซึ่งมาในร่างสิงห์แห่งตระกูลยูดาห์

“พระเจ้าจะทรงเติมเต็มให้กับความปรารถนาในดวงใจของเรา”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันที่สิบสามของไตรมาสนี้จะนำไปช่วยสร้างโบสถ์หลังใหม่ เพื่อทดแทนโบสถ์หลังเก่าที่เล็ก เก่าแก่ และคับแคบในเมืองอัมริทซาร์ ..สถานที่ ที่แซมสัน กูแลม มาสิงห์ได้ทำงานรับใช้ เป็นศิษยาภิบาล..ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่วางแผนจะถวายทรัพย์ด้วยความเอื้ออารีในไตรมาสนี้ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน ทูลของในนามพระคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ชื่อ “อินเดีย” ได้รับจากชื่อของแม่น้ำ “อินดีส” ประมาณ 3300 ปี ก่อน ค.ศ. เดิมผู้คนตั้งถิ่นฐานในพื้นที่อันอุดมแห่ง “หุบเขาอินดีส” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอินเดียยุคใหม่ ซึ่งทำให้อินเดียเป็นประเทศเก่าแก่ที่สุด และมีความศิวิไลซ์ต่อเนื่องใหญ่ที่สุด

- ประเทศอินเดียมีระบบไปรษณีย์ใหญ่ที่สุดในโลก มีสาขาที่ทำการไปรษณีย์มากกว่า 150,000 แห่ง ขนาดประมาณสามเท่าของประเทศจีน และมีไปรษณีย์ลอยน้ำใน “ทะเลสาปดัลเลค” ในรัฐศรีนาการ์ ซึ่งตั้งอยู่บนเรือบ้าน อันเป็นหนึ่งในของดวงตราไปรษณีย์ที่มีผู้สะสม และเก็บไว้ในพิพิธภัณฑ์ (ดวงตราไปรษณีย์)
- ศีมือการทำอาหารของชาวอินเดียเป็นที่นิยมไปทั่วโลก แต่ความหลากหลายในเมนูอาหารอาจแตกต่างกันไปในแต่ละท้องที่ ความแตกต่างนี้บ่อยครั้งไม่สะท้อนให้เห็นภัตตาคารทั้งหลายที่ตั้งอยู่นอกประเทศอินเดีย ขณะที่เมนูอาหารค้ำอันเป็นที่รู้จักดีที่ลูกค้าคาดหวังนั้นมียู่หลากหลาย อย่างเช่น ดัล ซาโมซ่า นานอัน และไก่ทันดอริ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 5 ธันวาคม 2020

เดินทางไปรอบโลกเพื่อจะพบพระคริสต์

เล่าโดย บริเจสท์ कुमार อายุ 27 ปี...ประเทศอินเดีย

บริเจสท์ कुमार พบว่าตัวเองไม่มีงานทำในกรุงจาการ์ตา เมืองหลวงของประเทศอินโดนีเซีย

“จะต้องมีงานอะไรให้ฉันทำบ้างสิ” บริเจสท์ หนุ่มวัย 23 ปี ชาวอินเดียพูดกับเพื่อนชาวอินเดีย ซึ่งให้ที่พักแก่เขา “เพื่อนช่วยหางานให้เราจะได้อะไรไหม”

บริเจสท์ ได้เดินทางออกมจากประเทศอินเดีย ด้วยความหวังจะหางานทำ เพื่อจะส่งเงินไปจ่ายหนี้ที่บิดา-มารดาของเขาได้ยืมเงินจากเพื่อนๆ มา ในปี 2014 เพื่อส่งให้เขาเรียนระดับมหาวิทยาลัย แต่เงินที่ยืมมาหมดก่อนที่เขาจะเรียนจบได้รับใบปริญญา และตอนนี้ผู้ที่ให้กู้ยืมเงินต้องการเงินจำนวนนั้นคืน

เพื่อนของบริเจสท์ไม่รู้ว่าหางานให้บริเจสท์ได้จากที่ไหน แต่เขาได้แนะนำบริเจสท์ให้รู้จักกับคนคนหนึ่งที่จะช่วยทำให้เขาเป็นผู้อพยพไปอยู่อเมริกาได้ แต่ต้องจ่ายเงินจำนวน 2,000 เหรียญอเมริกัน ตอนนี้บริเจสท์ มีเงินติดกระเป๋าทั้งหมด 1,000 เหรียญ (ประมาณสามหมื่นกว่าบาท) และเขาต้องการส่งเงินที่มีอยู่ไปให้บิดา-มารดาไปใช้หนี้ แต่เขาให้เหตุผลว่าเขาสามารถทำงานหาเงินได้มากขึ้นในฐานะผู้อพยพ เขาจึงส่งเงินให้นายหน้าและสัญญาว่าจะเดินทางบนเรือไปยังสหรัฐอเมริกาภายในหนึ่งสัปดาห์

อีกหกเดือนต่อมา บริเจสท์ได้ขึ้นเรือทะเลเก่าๆ ขนาดเล็กที่ชายฝั่งของกรุงจาการ์ตา มีชาวอินเดีย 19 คนรวมทั้งบริเจสท์ มีชาวเนปาล 16 คน และมีชาวอินโดนีเซีย 2 คนเป็นคนควบคุมเรือลำนั้น นับเป็นการเดินทางที่น่ากลัวมาก เพราะหลังจากนั้น 2 วัน อาหารได้หมด และหลังจากนั้นอีก 2 วัน น้ำดื่มก็หมด บริเจสท์ต้องรองน้ำฝนเพื่อจะประทังชีวิต และในวันที่ 7 กัปตันเตือนว่าน้ำใกล้จะหมดแล้ว

หลายชั่วโมงต่อมา ได้เริ่มเห็นพื้นดีปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า เรือได้เข้าจอดเทียบท่า ผู้โดยสารและลูกเรือถูกควบคุมตัวทันที พวกเขาได้มาถึงเกาะเยพ ประเทศไมโครนีเซีย

บริเจสท์ และคนอื่นๆ ถูกควบคุมตัวที่ทำเรือเป็นเวลาหกเดือน เจ้าหน้าที่ เอฟ.บี.ไอ. ได้สอบสวนพวกเขาแต่ละคน ระหว่างนั้นมีบาทหลวง หรือเหล่าศาสนาจารย์จากคริสตจักรต่างๆ นำอาหาร และสิ่งจำเป็นอื่นๆ มาให้ผู้ถูกกักตัวระหว่างการสอบสวน พวกเขาพูดคุยเกี่ยวกับพระเยซู.. บริเจสท์ไม่เคยได้ยินเรื่องของพระเยซูมาก่อน แต่เขาก็ไม่ค่อยสนใจเพราะสิ่งที่เขาต้องการคือ เขาต้องการสถานะเป็นผู้อพยพ ขณะที่เจ้าหน้าที่ของเกาะไมโครนีเซียต้องการเนรเทศเขากลับประเทศอินเดีย

หลายเดือนผ่านไป จำนวนบาทหลวง และศาสนาจารย์ หรือคริสเตียนผู้มีจิตอาสาที่ค่อยๆ หายหน้าไป เหล่าเจ้าหน้าที่ได้ให้ผ้าไปกันน้ำเพื่อทำเต็นท์ใช้เป็นที่อาศัย อาหารที่ทางการจัดหาให้ก็ขาดแคลน บริเจสท์สูญเสียความหวังไปทั้งหมด ต่อมาวันหนึ่งอาจารย์ คารีมโน โอฟาได้มาเยี่ยมหม่อมชาวต่างชาติที่ถูกกักตัวไว้ พร้อมกับตู้คอนเทนเนอร์ขนาดใหญ่ บริเจสท์ และชายหนุ่มที่ถูกกักตัวพากันร้องไห้ เมื่อพวกเขาได้เห็นตู้คอนเทนเนอร์มีอาหาร และเสื้อผ้าอยู่เต็ม อาจารย์คารีมโน มาเยี่ยมกลุ่มผู้ถูกกักตัวอย่างสม่ำเสมอ และพวกคนหนุ่มที่ดูเหมือนไร้ซึ่งความหวังได้มารวมตัวกัน เพื่อฟังสิ่งที่อาจารย์คารีมโนพูดให้ฟัง

วันหนึ่ง ชายคนหนึ่งในกลุ่มที่ถูกกักตัวถามอาจารย์คารีมโนว่า เหตุใดอาจารย์ยังมาช่วยดูแลพวกเรา ขณะที่บาทหลวง และอาจารย์คนอื่นๆ ปลอมเราให้เป็นไปตามยถากรรม”

เขาตอบว่า “เพราะว่าพระเยซูทรงรักพวกคุณมากกว่าผมรักพวกคุณเสียอีก...พระองค์ทรงพยายามช่วยคุณให้รอด พระองค์พยายามช่วยพวกคุณให้พบกับอิสระภาพ” อาจารย์คาร์มีโนตอบคำถาม เมื่อคนหนุ่มในกลุ่มถามว่า อาจารย์สังกัดคริสตจักรไหน เขาตอบว่า “คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” มีชายหนุ่มผู้ถูกกักตัวบางคนถามอาจารย์ว่า อาจารย์ได้เงินมาจากไหนมาซื้ออาหาร และเสื้อผ้าได้มากมายอย่างนี้ ตอนแรกๆ อาจารย์ไม่ตอบตรงๆ

ในที่สุดอาจารย์ตอบว่า มีกลุ่มคริสเตียนบางกลุ่มบริจาค รวมทั้งเขาก็ได้ออกเงินเดือนสมทบด้วย อาจารย์บอกว่าเขายินดีต่อมือ กินมือ แต่ให้เหล่าผู้ถูกกักตัวได้กินอิ่มเขาก็พอใจแล้ว เหล่าผู้ถูกกักตัวได้ยื่น เช่นนั้น บางคนรู้สึกตื่นตันใจอย่างยิ่ง ในวันนั้นหนุ่มๆ ชาวเนปาล 9 คนได้ถวายดวงใจของพวกเขาแก่พระเจ้า พวกเขาช่วยกันกางเต็นท์พิเศษขึ้นหลังหนึ่ง เพื่อใช้เป็นที่พักมัสการพระเจ้า และผู้ที่ได้ถวายดวงใจแก่พระเจ้าเริ่มถือรักษาวินสบบาโตตั้งแต่นั้นมา

บริเจสท์ได้สังเกตว่า ชาวเนปาลที่กลับใจใหม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงท่ามกลางพวกเขา พวกเขาที่เคยแย่งขมบึงกับชาวอินเดีย ตอนนี้พวกเขามีท่าที่เป็นมิตร และรู้จักการแบ่งปัน ในวันสบบาโตวันหนึ่ง ชาวเนปาลเชิญบริเจสท์ไปร่วมนมัสการที่เต็นท์ ในเต็นท์เขาพบชาวเนปาล 9 คนให้การต้อนรับเขา และอธิษฐานเผื่อเขา รวมไปถึงการอธิษฐานเผื่อครอบครัวทางบ้าน และอนาคตของเขาด้วย บริเจสท์รู้สึกผ่อนคลายเมื่ออยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น เขายอมรับเอาพระคัมภีร์ที่ชาวเนปาลคนหนึ่งยื่นให้ เพื่อให้เขาใช้อ่าน และใช้เป็นคู่มือการอธิษฐาน

เพื่อนชาวเนปาลคนหนึ่งบอกเขาว่า ถ้าเขาอธิษฐานออกพระนามของพระเยซู พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของเขา บริเจสท์ตัดสินใจอธิษฐาน เขาอธิษฐานว่า “โอ พระบิดา โปรดรับเอาภาระ และความหนักใจของข้าพระองค์ไปจากข้าพระองค์ด้วยเถิด.. ข้าพระองค์ทูลขอในพระนามของพระเยซูคริสต์..อาเมน”

เมื่อเขาอธิษฐาน เขาลืมตา เขารู้สึกเหมือนนั่งเครื่องบินบนท้องฟ้า เขาหยิบเอาเส้นเชือกที่ห้อยเครื่องรางของขลังออกจากคอของเขา แล้วเดินไปที่ทะเลซึ่งอยู่ไม่ไกลและโยนเครื่องรางเหล่านั้นลงไปในทะเล บัดนี้เขาได้ตัดสินใจที่จะติดตามพระเยซูตลอดไป

ต่อมาเขายื่นความจำนงกับทางการ ขอยกเลิกการยื่นขอเป็นชาวอพยพ และขอให้ทางการเนรเทศเขากลับประเทศอินเดีย ภายในสองสัปดาห์หลังจากนั้น ทางการไมโครนีเซียได้ซื้อตัวเครื่องบินให้ บริเจสท์บินกลับประเทศอินเดีย เครื่องบินลงที่ “นิวเดลี” เมืองหลวงของประเทศอินเดีย สรุปลแล้วบริเจสท์ได้ใช้เวลาในต่างประเทศสองปีครึ่ง ตลอดเวลาดังกล่าวเขาหางานทำไม่ได้ เขาจึงไม่มีรายรับเป็นจำนวนเงิน แต่สิ่งที่เขาได้รับคือชีวิตชั่ววันรันดร์ในองค์พระเยซู และต่อมาได้เป็นผู้รับใช้พระเยซูโดยตรง ถ้าเขายังอยู่ประเทศอินเดียในเวลาสองปีครั้งนั้น เขาอาจได้เรียนจบจากมหาวิทยาลัย แต่อาจไม่ได้รับเชื่อในพระเยซูตลอดไป

ปัจจุบัน บริเจสท์ทำงานเป็นอาจารย์สอนศาสนาในโครงการ “ผู้ประกาศรุ่นบุกเบิก” และขณะเดียวกันเป็นนักศึกษา คณะศาสนศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยแอ๊ดเวนตีสสไปเซอร์ ในช่วงที่เป็นนักศึกษา เขาได้สอนพระคัมภีร์ให้ผู้สนใจหลายคน ถึงตอนนี้มี 4 คนได้รับบัพติศมา ขณะที่อีกหลายคนกำลังเตรียมตัวเพื่อการรับบัพติศมาครั้งต่อไป...ขณะที่หนึ่งที่บิดา-มารดาเยี่ยมเป็นทุนในการศึกษาของบริเจสท์ คุณพ่อได้خذใช้เงินกู้ไปทั้งหมดแล้ว ตั้งแต่บริเจสท์ถูกกักตัวที่เกาะยัพ ประเทศไมโครนีเซีย

บริเจสท์ ยังคงติดต่อกับเพื่อนชาวเนปาลที่เคยอยู่ด้วยที่เกาะยัพ ทั้งหมดยังคงเป็นคริสเตียนเซเวนต์-เดย์แอ๊ดเวนตีส์ที่สัตย์ซื่อ ชาวอินเดียคนหนึ่งที่ถูกกักตัวที่เกาะยัพ ที่ได้กลับใจเชื่อในพระเยซูยังคงเป็นชาวแอ๊ดเวนตีส์ที่สัตย์ซื่อ ขณะที่เพื่อนๆ ชาวอินเดียคนอื่นๆ ที่อยู่ในกลุ่มไม่สามารถติดต่อกับได้ บริเจสท์เป็นพยานเสมอเมื่อมีโอกาส เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดเมื่อผมไม่มีอะไรเลย”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปเป็นกองทุนสร้างหอพักใหม่ให้กับ “โรงเรียนแอ๊ดเวนตีส์วารานาสี” ซึ่งได้ถูกใช้เป็นห้องพักแก่ บริเจสท์ และหนุ่มสาวคนอื่นๆ ในการเตรียมตัวเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (ก่อนที่บริเจสท์จะได้ทำงาน และต่อมาได้ศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสไปเซอร์) ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ผู้ที่มีส่วนในการถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศอินเดีย...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ในปี 2018 ชาวเมืองแห่งรัฐวารานาสี ประเทศอินเดียได้รับความทุกข์ยากอันเนื่องมาจากภัยแล้งติดต่อกัน พวกเขาได้จัดให้มีพิธีแต่งงานของกบพลาสติกสองตัวขึ้น เพื่อให้เทพของศาสนาฮินดูองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งฝน ประทานฝนให้ตกลงมา ตามตำนานเทพอินทราของศาสนาฮินดู กล่าวไว้ว่า ถ้ากบที่อยู่ตามธรรมชาติทำการแต่งงานกัน ตามมาด้วยพิธีแต่งงานของมนุษย์สามารถทำให้ฝนตกลงมาได้

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 19 ธันวาคม 2020

เรียนรู้ที่จะรัก

เล่าโดย แอนจิลีนา ซิงห์ วัย 25 ปี...ประเทศอินเดีย

แอนจิลีนา ตอนอายุ 14 ปี เธอมีความทรงจำที่ไม่ดีเกี่ยวกับผู้ทำงานในตำแหน่งศิษยาภิบาล หรือ ศาสนาจารย์

ในปีนั้น มารดาของแอนจิลีนาป่วยด้วยโรคเกี่ยวกับไต และถูกนำตัวอีกเสบ นอนพักรักษาตัวในโรงพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ไกลออกไป ปล่อยให้แอนจิลีนาอยู่กับน้องชายวัย 10 ขวบชื่อ “โรชิน” ซึ่งบ้านของพวกเขาอยู่ที่เมืองโกร์คเปอร์ สองพี่น้องไปโรงเรียนเดียวกันตามปกติ โดยมีญาติๆ ที่มีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกันช่วยเหลือเด็กทั้งสอง เพราะผู้เป็นพ่อไปเฝ้าแม่ที่โรงพยาบาล

ในอีกสี่สัปดาห์ต่อมา แอนจิลีนาล้มป่วย และถูกนำส่งที่โรงพยาบาลที่ตัวเมือง ขณะที่คุณแม่ไปรักษาตัวที่ศูนย์การแพทย์อยู่ห่างออกไป พวกญาติบางคนผลัดกันไปเยี่ยมแอนจิลีนาบ้าง แต่ไม่มีใครเดินทางไปเยี่ยมคุณแม่เลย แม้แต่พี่น้องคริสเตียน และศาสนาจารย์ ... ตลอดหลายปีที่ผ่านมาทั้งครอบครัวไปนมัสการที่โบสถ์วันอาทิตย์แห่งหนึ่ง ในช่วงที่คุณแม่เดินทางไปรักษาตัวเป็นเดือน ไม่มีสมาชิก หรือศิษยาภิบาลคนไหนเดินทางไปเยี่ยมเลย อาจเป็นเพราะโรงพยาบาลแห่งนั้นอยู่ห่างออกไปถึง ประมาณ 100 กิโลเมตร...

แอนจิลีนา รักษาตัวในโรงพยาบาล 10 วันพอดี ก็หายเป็นปกติ เป็นวันเดียวกันกับที่แพทย์ให้คุณแม่กลับบ้านได้พอดี คุณพ่อจึงขับรถพาคุณแม่มารับแอนจิลีนาที่โรงพยาบาลประจำเมือง และเดินทางกลับบ้านพร้อมกัน

ในเวลาไม่นาน คุณแม่ได้เล่าให้แอนจิลีนาฟังว่าตลอดเวลา 30 วันที่แม่นอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล ไม่มีสมาชิก หรือศิษยาภิบาลคนใดเดินทางไปเยี่ยม...นี่เป็นสาเหตุใหญ่ที่แอนจิลีนาไม่ชอบพี่น้องคริสเตียนที่โบสถ์ และโดยเฉพาะศิษยาภิบาลที่ยืนขึ้นเทศนาว่า “พระเจ้าทรงรักเรา และทรงประสงค์ให้เรารักซึ่งกันและกัน...เหตุใดจึงไม่มีใครแสดงความรัก และห่วงใยไปเยี่ยมคุณแม่ที่นอนป่วยในโรงพยาบาลบ้าง เมื่อแอนจิลีนาคิดในเรื่องนี้ขึ้นมา เธอบอกว่าจะไม่ไปโบสถ์อีกต่อไป และเมื่อแอนจิลีนาได้ยินใครเอ่ยถึง “ศาสนาจารย์ หรือ ศิษยาภิบาลคนใด เธอจะรู้สึกอารมณ์เสียขึ้นมาทันที”

หลายปีผ่านไป คุณป้าหรือพี่สาวของคุณแม่โทรศัพท์มาว่า “หลานรู้หรือเปล่าว่า ในเมืองของเรามีโบสถ์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” คุณป้าถาม แล้วพูดต่อว่า “ศาสนาจารย์โบสถ์เขามาเยี่ยมป้าที่บ้านด้วย ป้าอยากให้หลานมาเจอกับอาจารย์หน่อย”

แอนจิลีนาไม่ชอบศาสนาจารย์อยู่แล้วจึงตอบไปว่า “หนูไม่ไปค่ะ หนูไม่ชอบศาสนาจารย์”

สองสามวันผ่านไป คุณป้าได้โทรชวนแอนจิลีนาอีก แต่เธอก็ปฏิเสธที่จะไป

ต่อมาคุณป้าโทรมาแจ้งข่าวร้ายว่าคุณลุง หรือสามีของเธอได้เสียชีวิต จึงอยากเชิญทั้งครอบครัวไปในงานศพ คุณป้าได้ขอให้แอนจิลีนาส่งข่าวให้ศิษยาภิบาลประจำโบสถ์แอ๊ดเวนตีสมาในงานศพเพื่ออธิษฐานให้ครอบครัวของคุณป้าด้วย แอนจิลีนาจึงจำเป็นต้องโทรไปเชิญศาสนาจารย์ อาจารย์ประดีพ สิงห์ ใต้อธิษฐานเผื่อคุณป้า และครอบครัว ที่ต้องเสียหัวหน้าครอบครัวไป รวมทั้งได้กล่าวหนุนใจครอบครัวจากพระวาจาของพระเจ้า

คุณแม่ของแอนจิลีนา รู้สึกชอบอาจารย์ประติพ จึงเชิญให้อาจารย์ไปเยี่ยมที่บ้าน ทั้งแม่และพ่อมีคำถามมากมายอยู่ในหัว ทั้งสามใช้เวลาถึงสามชั่วโมงในการสนทนา หลังจากทั้งสามได้อธิษฐานร่วมกันแล้ว แม่กับพ่อได้ขอให้อาจารย์มาเยี่ยมอีกในวันถัดไป ซึ่งอาจารย์ก็ได้มาตามคำเชิญและก่อนจะลาจากกัน อาจารย์ได้เชิญครอบครัวของเราไปนมัสการในวันสะบาโตด้วย

ในวันสะบาโตถัดมา คุณพ่อ-คุณแม่ และโรชิน (น้องชายของแอนจิลีนา) ได้ไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโตตามที่ถูกเชิญ พวกเขามีความรู้สึกลงในความแตกต่างเกี่ยวกับโบสถ์ และพวกเขาขอให้อาจารย์สอนพระคัมภีร์ให้ หลังจากนั้นสามเดือน ทั้งสามได้เข้าสู่พิธีบัพติศมา แต่แอนจิลีนา ยังปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกับคริสตจักร

หลังจากพิธีบัพติศมา ศาสนาจารย์มาที่บ้าน และสอนพระคัมภีร์ต่อสัปดาห์ละครั้ง เมื่อศาสนาจารย์มาสอนพระคัมภีร์ แอนจิลีนาจะเข้าไปอีกห้องหนึ่งและปิดประตูห้อง เธอจะรองนกว่าอาจารย์จะสอนพระคัมภีร์เสร็จ และเดินทางกลับ เธอจึงจะออกจากห้อง อย่างไรก็ตาม การสอนพระคัมภีร์ การถามคำถาม และคำตอบที่อาจารย์ประติพให้ แอนจิลีนาซึ่งอยู่ในห้องได้ยินได้ฟังทุกอย่าง และแม้แต่ได้ฟังคำอธิษฐานด้วย

เวลาผ่านไปปีครึ่ง วันหนึ่งแอนจิลีนา พุดโพล่งออกมาว่า “หนูต้องการศึกษาพระคัมภีร์ขอโทษเรียกอาจารย์ประติพ และนัดเวลาให้หนูด้วย”

ทุกคนในบ้านรู้สึกงงกัน คุณแม่อุทานออกมาว่า “สิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร” พวกเราได้อธิษฐานเผื่อแอนจิลีนา ตลอดหนึ่งปีครึ่งที่ผ่านมา...”

ศาสนาจารย์ยังคิดว่าแอนจิลีนาพูดเล่นๆ แต่เมื่อเขามาตามนัด แอนจิลีนาตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์จริงๆ เมื่อไม่เข้าใจตอนไหนก็จะถามอย่างใคร่รู้ ในปี 2017 แอนจิลีนาได้มอบถวายดวงใจของเธอให้พระเยซูคริสต์

สามเดือนหลังการรับบัพติศมา แอนจิลีนาพูดในสิ่งที่ทำให้พ่อกับแม่ประหลาดใจมาก เธอพูดว่า “หนูต้องการแต่งงานกับศาสนาจารย์... หนูอยากเป็นภรรยาของศาสนาจารย์”

พ่อกับแม่รู้สึกเป็นกังวลมาก ศาสนาจารย์คนที่มาสอนพระคัมภีร์ยังเป็นโสดก็จริง แต่ไม่ทราบว่าเขาจะตอบอย่างไร เมื่อพ่อกับแม่มีโอกาสนี้ได้เอ่ยถามอาจารย์ประติพอย่างระมัดระวังเรื่องคู่ครองของเขา อาจารย์ประติพ ตอบว่า “ผมได้อธิษฐานขอพระเจ้าให้พบกับผู้หญิงที่จะมาเป็นคู่ชีวิต ตลอดสามปีที่ผ่านมา ผมเคยคิดถึง แอนจิลีนาเหมือนกัน แต่ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ เพราะเธอไม่ค่อยชอบศาสนาจารย์ แต่ถ้าแอนจิลีนา มีความประสงค์ตามที่เธอกล่าวจริงๆ ผมก็ยินดีอย่างยิ่งครับ” เขาเปิดใจพร้อมกับเปิดปากยิ้มกว้าง

ทุกอย่างลงตัว อาจารย์ประติพ และแอนจิลีนา เข้าสู่พิธีมงคลสมรสในเดือนตุลาคม ปี 2018 ปัจจุบันแอนจิลีนาทำงานเป็นนางพยาบาล และเป็นมัคทายิกของโบสถ์ที่สามี่ของเธอทำงานเป็นศิษยาภิบาลในเมืองโกรัคเพอร์ แอนจิลีนา รู้สึกดีใจที่พระเจ้าทรงใช้เธอให้นำผู้คนมาเชื่อในพระเจ้า ที่ผ่านมามีเพื่อน และญาติๆ มารับบัพติศมาแล้วห้าคน หลังจากที่พวกเขามองเห็นการเปลี่ยนแปลงในตัวของเธอ

แอนจิลีนา กล่าวถึงสามีว่า “เตี้ยวนี้ ฉันยอมรับว่าศาสนาจารย์เป็นคนดีจริงๆ ฉันรักศาสนาจารย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามีของฉันเอง”

แอนน์ลีนา รักการศึกษาของคริสเตียนด้วย หลังจากที่เธอได้กลายเป็นชาวแอ๊ดเวนตีส เธอเดินทางไปเยี่ยมโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสซึ่งตั้งอยู่ใกล้เมืองวารานาสี และได้เห็นพวกเด็กๆ กำลังศึกษาพระคัมภีร์ เธอรู้สึกประทับใจมาก และพูดส่งเสริมให้พวกญาติๆ ส่งเด็กๆ ของพวกเขาไปลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสที่มีหอพัก ที่ผ่านมา เธอส่งเสริมให้เด็กๆ ไปเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสแล้ว 6 คน

เงินถวายส่วนหนึ่งของวันสะบาโตที่สิบสาม จะถูกส่งไปเป็นกองทุนส่งเสริมให้เด็กๆ ในครอบครัวแอ๊ดเวนตีสที่ยากจน ให้ส่งเด็กๆ ของพวกเขาไปเข้าเรียนในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีส ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่วางแผนช่วยงานด้านการศึกษาในประเทศอินเดีย ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแต่ทุกท่าน... ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลด่วน

- ศูนย์กลางศาสนาในประเทศอินเดีย คือเมืองวารานาสี ซึ่งถือว่าเป็นเมืองบริสุทธิ์ที่สุด ท่ามกลางเมืองบริสุทธิ์เจ็ดเมือง (เซพตา พูริ) ในศาสนาฮินดู และศาสนาเชน และอินเดีย มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาขึ้นของศาสนาพุทธ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 26 ธันวาคม 2020

การขัดขวางโดยคุณปู่

เล่าโดย คาเซล คันทันโนจิยา วัย 14 ปี...ประเทศอินเดีย

คุณปู่เป็นคนมีใจเมตตา และความกรุณา คุณปู่เล่าเรื่องให้หลานสาวอายุ 5 ขวบ ชื่อ คาเซล ฟังบ่อยครั้ง บางครั้งคุณปู่เล่นของเล่นเด็กบนพื้นห้องกับหลานชายวัย 3 ขวบที่ชื่อ นิซันท์

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปหลังจากที่คุณปู่ได้รับอุบัติเหตุ คุณปู่ลื่นล้มบนพื้น ขณะที่เขาเดินกลับบ้านจากตลาดขายอาหารในหมู่บ้านนาโอรอลลี ในประเทศอินเดีย คุณปู่พุงตัวลุกขึ้นได้อย่างยากลำบาก แต่ที่ร้ายกว่า คือนิสัยกรุนาปราณี และชอบพูดคุยกับหลานตัวเล็ก ๆ อย่างมีความสุขได้หายไปอย่างสิ้นเชิง เมื่อคุณปู่ไม่พอใจนิซันท์ คุณปู่จะส่งเสียงดัง โบกมือปฏิเสธเมื่อเด็กชายอยากจะทำอะไรเหมือนในวันก่อน เมื่อหลานสาวคือ คาเซลมาขอให้คุณปู่เล่านิทานให้ฟัง ปู่จะโยนก้อนหินใส่เธอ บางครั้งคุณปู่วิ่งไปรอบ ๆ บ้าน บางวันก็ปีนขึ้นหลังคาบ้าน และกระโดดลงมา จากนั้นปีนขึ้นไปบนหลังคาอีก และกระโดดลงมา ... บางคราวคุณปู่จะร้องครวญครางไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน ดูเหมือนทุกคนจะกลัวคุณปู่ และไม่กล้าเข้าใกล้ แม้แต่คุณย่าก็ไม่กล้าเข้าใกล้คุณปู่ เป็นบางครั้ง

คุณพ่อ คุณแม่พาคุณปู่ไปรับการตรวจจากแพทย์ ที่โรงพยาบาลใหญ่ในตัวเมือง แต่ดูเหมือนไม่บังเกิดผลอะไร คุณพ่อพาคุณปู่ไปหาหมอผี ผู้ซึ่งสัญญาจะประกอบพิธีไล่วิญญาณชั่วร้ายหลายตนออกไป พวกเขาซื้อยามาให้คุณปู่รับประทาน แต่ก็ไม่ช่วยให้คุณปู่มีอาการดีขึ้นเหมือนเมื่อตอนที่คุณปู่ยังไม่หกล้ม

คาเซล รู้สึกเศร้าใจและหงุดหงิด เธอไม่ได้ฟังเรื่องสนุกๆ จากคุณปู่อีกต่อไป คุณพ่อ คุณแม่ และคุณย่าต่างก็รู้สึกเสียใจ พวกเขา รู้สึกตกใจที่คุณปู่เอื้อมมือไปคว้ารูปเคารพที่สกัดจากก้อนศิลาบนหิ้งบูชา แล้วขว้างมายังทิศทางที่ลูกหลานเดินออกไปนอกบ้าน ดิที่รูปเคารพไม่โดนใครเข้า

คุณแม่อุทานออกมาว่า เหตุใดเทวรูปของเราไม่ช่วยรักษาโรคอารมณ์ร้ายของคุณปู่

ฝ่ายคุณพ่อตั้งข้อสังเกตว่า “เหตุใดเทพที่สิงสถิตอยู่ในรูปเคารพไม่ป้องกันตัวเอง ปล่อยให้คุณปู่จับรูปเคารพ และนำออกไปขว้างนอกบ้านได้”

คุณย่าพูดอย่างมีเหตุผลว่า เราจะต้องตัดสินใจทำบางสิ่งมากกว่าที่จะคอยพึ่งพาในเทพเจ้าของเราอย่างเดียว

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ครอบครัวสูญเสียความเชื่อในรูปเคารพ เทพเจ้าของพวกเขา พวกเขามองหาวิธีการเยียวยา และในที่สุดครอบครัวตัดสินใจย้ายจากหมู่บ้านเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ คือเมืองวารานาสี และมองหาทางเยียวยาอารมณ์ผิดปกติของคุณปู่ ส่วนเด็กหญิงคาเซล มีความยินดีที่ได้ย้ายจากหมู่บ้านเข้ามาอาศัยอยู่ในห้องเช่ากับคุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่คุณย่า และน้องชายของเธอในตัวเมือง คาเซลหวังว่าคุณปู่จะได้รับการรักษาให้หายจากอารมณ์หงุดหงิด ชอบด่าว่าลูกหลาน เพื่อคุณปู่จะได้เล่าเรื่องสนุกๆ ให้เธอฟังได้อีกเหมือนในอดีต

คุณพ่อ และคุณแม่เปิดร้านซักรีดเสื้อผ้า ซึ่งทั้งสองช่วยกันทั้งเรื่องการซัก และการรีด พวกเขาปลีกเวลาพาคุณปู่ไปหาแพทย์ตามโรงพยาบาลหลายแห่ง

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง คุณพ่อและคุณแม่ตัดสินใจไปนมัสการที่โบสถ์คริสเตียนแห่งหนึ่ง คุณแม่กล่าวว่า ลูกคำที่นำเสื้อผ้ามาซักรีด พุดคะยันคะยอว่า พระเจ้าของคริสเตียนสามารถรักษาโรคของคุณปู่ได้ โดยการขอให้ศาสนาจารย์อธิษฐานทูลขอการเยียวยาจากพระเจ้าของเขา คุณพ่อ และคุณแม่ไม่ใช่คริสเตียน แต่พวกเขาเต็มใจที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าองค์ใหม่ ถ้านั่นจะเป็นการช่วยคุณปู่ได้ คุณแม่พุดว่า คาเซลและน้องอายุยังน้อยเกินไปที่จะไปโบสถ์ ทั้งสองจะต้องอยู่ที่บ้านกับคุณปู่และคุณย่า

หลังจากโบสถ์เลิก คุณพ่อ และคุณแม่กลับบ้าน คุณแม่ได้บอกกับคุณย่าว่า ศาสนาจารย์ได้อธิษฐานให้คุณปู่ และทุกคนในครอบครัว ดังนั้นพวกเขาจะกลับไปโบสถ์อีกในวันอาทิตย์หน้าเพื่อขอให้ศาสนาจารย์อธิษฐานเผื่อคุณปู่มากขึ้น

ปัญหาเกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน เจ้าของห้องเช่าไม่พอใจที่คุณพ่อ และคุณแม่ไปเชื่อฟังให้พระเยซูช่วยรักษาคุณปู่ เขาโกรธมากและขับไล่ให้ครอบครัวย้ายออกไปจากห้องเช่า

“พวกคุณสามคนจะไปโบสถ์ และรับเชื่อในพระเยซูได้ แต่พวกคุณไม่สามารถพักอาศัยในห้องของผมได้ในเวลาเดียวกัน”

เมื่อพวกเขาไม่สามารถหาห้องเช่าราคาถูกได้ พวกเขาพากันอพยพกลับไปยังบ้านเดิมของพวกเขาในหมู่บ้าน

คุณพ่อ และคุณแม่รู้สึกท้อถอย เพราะว่าพวกเขาเริ่มมีความรักในองค์พระเยซู แต่ไม่มีโบสถ์ในหมู่บ้านเลย พวกเขาสามารถรวมตัวกันเพื่อนมัสการพระเยซูทุกวัน และคุณแม่อธิษฐานว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก โปรดแสดงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า ควรจะมุ่งหน้าไปทางใด”

ในเช้าวันเสาร์หนึ่ง คุณแม่แ่ว่วได้ยินเสียงดนตรีอันไพเราะลอยมาจากสายลม คุณแม่ก้าวออกไปที่สนามหญ้าหน้าบ้าน และได้มองเห็นว่ามีคนกลุ่มหนึ่งกำลังร้องเพลงคริสเตียนอยู่ในบ้านหลังหนึ่งซึ่งอยู่ตรงข้ามถนนกับบ้านของพวกเขา

“มีอะไรเกิดขึ้นตรงโน้น” คุณแม่เอ่ยถามเพื่อนบ้านคนหนึ่ง

“พวกเขากำลังนมัสการ” เพื่อนบ้านตอบ

“เราไม่เคยเห็นผู้คนนมัสการที่บ้านหลังนั้นมาก่อน” คุณแม่ออกความเห็น และถามว่า

“เหตุใดพวกเขาไม่นมัสการในวันอาทิตย์”

“ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน” เพื่อนบ้านตอบ “แต่เป็นการนมัสการประเภทใดประเภทหนึ่งกำลังดำเนินไป”

ในอีกครู่ต่อมา เพื่อนบ้านอีกคนหนึ่งเดินออกจากบ้านของเธอ ได้ฟังคำสนทนาโต้ตอบของคุณแม่และเพื่อนบ้าน

ผู้มาใหม่กล่าวว่า “มาสิ ฉันจะพาพวกคุณไปที่บ้านหลังนั้น” เพื่อนบ้านที่มาใหม่ชื่อ จิรา ซึ่งต่อมากุณแม่ได้ทราบว่าเธอเป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส

เมื่อ จิรา แนะนำคุณแม่ให้รู้จักกับ ศาสนาจารย์แอดเวนติส ซึ่งเอ่ยปากเชื้อเชิญให้เธอร่วมนมัสการกับคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นโบสถ์อยู่ในบ้าน เธอตอบตกลง แต่ก็ยังแน่ใจว่า เหตุใดพวกเขาไม่นมัสการในวันเสาร์ ไม่ใช่วันอาทิตย์

ในตอนสิ้นสุดการนมัสการ คุณแม่เอ่ยถามศาสนาจารย์ว่า คริสเตียนอื่นๆ ล้วนนมัสการในวันอาทิตย์ เหตุใดโบสถ์ของอาจารย์นมัสการในวันเสาร์”

อาจารย์ได้ตอบว่า “ผมจะแสดงให้เห็นให้คุณได้เห็นจากข้อพระคัมภีร์” ศาสนาจารย์ตอบ

อาจารย์จึงนัดหมายวัน เวลา กับครอบครัวของคุณแม่ และในสัปดาห์นั้นเอง คุณพ่อ คุณแม่ และคุณย่า เริ่มศึกษาพระคัมภีร์ เริ่มต้นจากการนมัสการสร้างโลก และพระเจ้าทรงตั้งวันที่เจ็ดไว้เป็นวันบริสุทธิ เป็นวันสำหรับการพักผ่อน และการนมัสการพระองค์... ต่อมาไม่นานทั้งสามชีวิตได้ถวายเป็นใจของพวกเขานี้ให้แก่พระเจ้า

น่าเสียใจเพียงประการเดียว คือ คุณปู่ได้ตายจากไปด้วยสาเหตุการป่วยไข้ ระหว่างที่ครอบครัวกำลังศึกษาพระคัมภีร์

ขณะที่คาเซล ไม่เคยได้ยินคุณปู่เล่าเรื่องที่น่าตื่นตะลึง คือเรื่องเล่าที่มาจากพระคัมภีร์ ซึ่งมีน้ำหนักกว่าเรื่องใดๆ ที่คุณปู่เคยเล่า ปัจจุบันคาเซล อายุ 14 ปี และได้ศึกษาพระคัมภีร์กับน้องชายคือ นีซันท์ อายุ 12 ปี ทั้งสองได้ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบมีหอพักในเมืองวารานาสี ซึ่งโรงเรียนแห่งนี้จะได้รับส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เพื่อนำไปขยายหอพักชาย-หญิงให้สามารถรับนักเรียนได้มากขึ้น

คาเซลกล่าวเป็นพยานว่า “หนูชอบการร้องเพลง ชอบการศึกษาพระคัมภีร์ และการอธิษฐานในโรงเรียน ถ้าโรงเรียนของเราที่มีที่พักรับนักเรียนชาย-หญิงมากขึ้น พวกเราก็จะได้ชื่นชมยินดีที่จะมีนักเรียนมาร้องเพลงจำนวนที่มากขึ้น ได้ศึกษาพระคัมภีร์ขั้นใหญ่ขึ้น และอธิษฐานแบ่งกลุ่มได้มากกว่ากลุ่มขึ้น”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม เพื่อช่วยให้เด็กหญิง เช่น “คาเซล” ในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสแห่งเมืองวารานาสี และเด็กชาย-หญิงคนอื่นๆ อีกจำนวนมากจากโครงการการถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ คือในวันนี้ ขอพระคุณพี่น้องทุกท่าน ที่ให้การช่วยเหลือโครงการอันเป็นพันธกิจของพระเจ้าในประเทศอินเดีย เพื่อพวกเขาจะได้รับฟังเรื่องการเปลี่ยนแปลงชีวิต เมื่อพวกเขาได้สัมผัสความรักของพระเยซูในสถาบันการศึกษาของพระองค์ในขณะที่พวกเขายังเป็นเด็ก...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านที่มีน้ำใจสำหรับพันธกิจของพระเจ้าในครั้งนี้...ขอพระบิดาทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

